

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 5, Sayı: 94-95
24 Temmuz 1978

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin

TKP'nin Programı'nı yayınladıkları için Ürün yayıncıları yargılanıyor

TKP'siz demokrasi olamaz!

1 Mayıs 1978'de Türkiye işçi sınıfı İstanbul'u "TKP'ye özgürlük" belgisiyle ayağa kaldırdı. "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük", "Bilen Yoldaş çok yaşa", "Atılım bizimle" belgileriyle alanlar, caddeler inledi. Tüm gerçek demokratlar işçi sınıfının bu istemine yürekten katıldı. Yurdun dört bir bucağından sesler yükseliyor: TKP'ye özgürlük!

İşte böylesi bir dönemde hükümet, Ürün yayıncılarını yayınlanan Türkiye Komünist Partisi programını toplattı. Ürün yayıncılarını yetkililerini mahkemeye verdi. 12'şer yıl ağır hapis cezası istedi. Böylece işbirlikçi holdingçilerin anti-komünizm istemine katıldı.

Ecevit hükümetinin işçi sınıfımızın, halkımızın bu en demokratik istemine karşı aldığı tavır, yurtda ve yurtdışında büyük bir tepkiyle karşılandı. İngiltere'de de İTİB olayı protesto etmek ve İngiltere demokratik kamuoyuna duyurmak amacıyla

Elçilik önündeki gösteriden bir görünüş

eylemlere girişti. Birçok parlamentere ve ilerici demokratik örgütlere mektuplar yazdı. Bu kişi ve örgütlerden Başbakanlığa ve TC Büyükelçiliğine protesto mektubu göndermeleri istendi, bunları Ürün yayıncılığıyla dayanışmaya çağırdı.

12 Haziran pazartesi günü ise Elçilik önünde bir protesto gösterisi yapıldı. "TKP'ye özgürlük", "141-142 kalsın, özgürlükler sağlansın", "Ürün dergisi yargılanamaz", "Özgürlükçü demokrasi ne oldu", "faşist yuvalar kapatılmalı", "Kölelik ve baskı ortadan" belgileri haykırıldı. Çeşitli sayıların ve ilerici örgütlerin imzaladığı protesto mektubu elçilik yetkililerine verildi.

İTİB'in bu eylemleri İngiltere demokratik kamuoyunda büyük destek ve dayanışma gördü. İki-üç gün içinde 20 sayılayla Arkası 11. Sayfada

TKP Merkez Komitesi'nin 19 Haziran günlemeli bildirisi

Kürt halkının UDC'de yerini alması bir zorunluluktur

Amerikan emperyalistleri, yerli işbirlikçileri Türkiye'nin Doğu illerinde, Kürdistan'da bir çiban başı kopartmak çabasındadırlar. Bu bölgede silahlı, ateşli bir provokasyon ocağı tuluşturmaya çalışıyorlar. Hak-kâri ilinin Şemdinli bölgesinde, İran'dan gelen Barzaniciler kendilerine karşı olan bir grupla bir aydır kıran kıran savaşıyorlar. Yörede yaşayan Kürt halkını da bu ateşin içine çekmek istiyorlar. Bu provokasyonu Amerikan emperyalistleri, CIA tezgâhlaştırdı. Böylesi bir tutum, son NATO tepe toplantısının gerginliğini daha da arttırma, yeni yeni harp ocağını yaratma amaçlarıyla uyum içindedir.

Bu planı destekleyenlerin bir kolu Türkiye'de, bir kolu Tahran'da, bir kolu da Pekin'dedir. Demirellerin, Türkeşlerin gövde gösterileri, hükümet de-

virme çabaları, Malatya, Kars, Niğde olayları, gerici ayaklanma provaları bu CIA planının içindedir. Çin Dışişleri Bakanı'nın Ankara'ya ve Tahran'a gelişi bu planla bağlıdır. Şemdinli'de çarpışanların üzerinden Çin silâhlarının çıkması da bir raslantı değildir. Maocuların değişik kolları, Perinçekçiler, TİKKO'cular ve ötekiler aynı provokasyon planında değişik roller alıyorlar.

Emperyalistlerin amaçları şunlardır: Birincisi, Türkiye üzerinde Amerikan diktasını daha da pekiştirmektir. Böylece anti-Amerikan, anti-emperyalist hareketi kırmak, faşist tirmanışı hızlandırmak ve bugünkü hükümete geri adım attırmak, olmazsa yıkmak çabalarını güçlendirmek. Anti-Sovyetizm'i, anti-komünizmi, TKP düşmanlığını Arkası 11. Sayfada

İÇİNDEKİLER

TKP Merkez Komitesi Plenumu yapıldı.....	sh 5
Bilen yoldaşın UDC üzerine konuşması.....	sh 4
TKP MK'nin tüm ulusal demokratik güçlere çağrısı.....	sh 4
Faşizmi Almanya'ya neden geldi.....	sh 6-7
Karl Marks 160 yaşında.....	sh 8
Büyük Utku'nun 33. yıldönümü.....	sh 9
Haydi Yaz Kampanyasına.....	sh 12

İŞÇİNİN bir SESİ'ni kapatıyoruz. İşçinin "gür" sesi durmadan yükseliyor

İşçinin Sesi yayın işçileri

1973 Türkiye işçi hareketi için çok önemli bir yıldır. Mayıs 1973'de Türkiye işçi sınıfının öncü partisi TKP likidasyonu kırıldı, Leninci yönüğe doğru atılımını yaptı.

"Öncü" sözü boşuna değildir. Öncünün atımları, ileri adımları tüm devrimci hareketi derinden etkiler. Denize atılan taşın halka halka dalgacıkları gibi. İşte İşçinin Sesi'de küçük dalgacıklardan biri olarak doğdu. Ve sesini yükselte yükselte bugüne vardı. Eksikleri, zaman zaman yanlışları oldu. Ama bunların üstesinden geldi, daha da ilerilere gitti.

İşçinin Sesi hem teknik, hemde içerik olarak durmadan ilerledi. 6 sayfaya çıktı, dizgiye geçti, mizanpajını geliştirdi. Britanya'da 8000 kadar Türkiveli olmasına karşın, İşçinin Sesi, baskısını 14.000'e ulaştırabildi.

İşçinin Sesi, pırıl pırıl Leninci çizgisini, ilkel politikasını, hep işçi sınıfımızın genel kurmayı, savaşkan öncüsü TKP'den gördü, öğrendi. "Yolumuz TKP'nin yolu, dilimiz TKP'nin dil, savaşımız TKP'nin savaşıdır" dedi. Bu belge, İşçinin Sesi için boş bir söz değil, gerçek bir rehber oldu.

İşçinin Sesi, TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, büyük Bolşevik önder Bilen Yoldaş'ın devrim hareketimiz için taşıdığı değerini hep bilincinde oldu, bu bilinci verdi. Bilen Yoldaş'ın Bolşevik formasyonunu örnek edindi, örnek gösterdi. "Bilen Yoldaş çok yaşa!" Bu belgede boş bir söz değil, bilinçli bir çabanın simgesi idi.

İşçinin Sesi, işçi sınıfımızın savaş yolunu, TKP'nin Leninci çizgisini izlediği için ilerleye bildi. Bunun için burjuvazi ve oportünistler saldırılar. İşçinin Sesi'ni TKP'nin Leninci savaş yolundan ayırabileceklerini sandılar. Ayıramadılar. İşçinin Sesi TKP'nin Leninci savaş yoluna daha da sıkı sarıldı. Ve sarıldığı içindir ki, genel gelişmeye küçüğe olsa bir katkı yapabildi.

Şimdi artık Türkiye işçi sınıfı hareketinin genel gelişimi yeni bir aşamaya vardı. TKP önce Konferansını, sonra Plenumunu yaptı. "TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizim-Leninizm'in ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük" diye haykıran yüzbinlerce emekçinin devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır." (İSRA-98) Evet 1 Mayıs alanında yüzbinler "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!", "Atılım bizimle!" diye haykırdı. Artık bu güçlü ses yanında İşçinin Sesi'ne ne gerek kaldı? Artık işçi sınıfımız, halkımız, milyonlarca insan günlük yayınlarla "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!", "Atılım bizimle!" diye gürelele aşamasına vardı.

İşçinin bir Sesi'ni kapatıyoruz
İşçinin gür Sesi durmadan yükseliyor!

Emperyalizme bağımlılığa son!

Amerikan Senatosu Amerika'nın, kendi güdümündeki ülkelere 1978-1979 yıllarında yapacağı silâh satışlarıyla ilgili programı görüşürken Türkiye ve Yunanistan'a daha fazla silâh satmayı ve askersel kredi vermeyi kararlaştırmıştır. ABD Başkanı Carter, Senato'nun salı günkü oturumunda yaptığı konuşmada, Amerika'nın çıkarlarını NATO üyesi Türkiye'yle Yunanistan'a daha fazla yardım yapmayı gerektirdiğini ileri sürmüştü ve silâh ambargosunun koşullu olarak kaldırılmasını istemiştir. Amerikan emperyalizmi, kendi güdümündeki ülkelere ve hükümetlere karşı uyguladığı baskı sistemi içinde silâh ambargosundan ekonomik politik şantajlara kadar her türlü yöntemlere başvurmaktadır. Amerikan Senatosu'nun son kararı üzerine Ankara'da bir basın toplantısı düzenleyen Ecevit, ambargonun koşullu olarak kalkmasını olumlu bir gelişme olarak nitelemekle ambargo sorununun bu yönünü ve amacını görmezlikten gelmiştir.

Amerikan Senatosu'nun Türkiye ile Yunanistan arasında silâhlanmayı körükleyici kararlar almasından sonra NATO Avrupa Silâhlı Kuvvetleri Komutanı Ankara'ya bir yıldırım gezi yapmış ve Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'le üç saat süren bir görüşmede bulunmuştur.

NATO generalinin Ankara gezisiyle ilgili açıklama yapılmamasına karşın bazı batı ajansları, bu anlı gezinin ambargoya ilgili olduğunu ileri sürmüşlerdir.

"Uçan Radarlar" adındaki casus uçaklarını Türkiye'deki Amerikan ve NATO üslerine yerleştirme girişimlerinin de yoğunlaşmakta olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Ambargo perdesinin ardında Amerikan emperyalizminin, NATO çevrelerinin ve emperyalist silâh tekellerinin ne gibi manevralar çevirdiğini çok iyi

bilen işçi sınıfımız, emekçi halkımız, yurdumuzun başlıca sorununun ambargo değil, emperyalizme bağımlılığa son vermek, ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, NATO'dan çıkmak, saldırı üslerini topraklarımızdan sökülmek, bağımsız, barışçı bir dış politika uygulamak olduğunu vurguluyor, bu yöndeki uğraşına hız veriyor.

Maden-İş 15 işyerinde grev kararı aldı

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasıyla MFSS arasında 15 işyerini kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri, MESS patronlarının işçi isteklerine yanaşmaması yüzünden hafta içinde uyuşmazlıkla sonuçlanmış, sendika bu işyerlerinde grev kararı almıştır.

Maden-İş sendikasının grev kararı aldığı işyerleri şunlardır: 1720 işçinin çalıştığı Uzel, 446 işçinin çalıştığı Perfek Tüp, 154 işçinin çalıştığı Sungurlar, 172 işçinin çalıştığı Türksan, Kalıp Takım Sanayi, Elbaş, Çelik Montaj, Ersu, Gezgin, Elsa, Merse, Rupen Köseoğlu, Tezsan, Ataş ve Bastaş işletmeleri.

Geçen yıl MESS'e karşı 40 bin metalurji işçisinin çetin fakat dayanışmalı grevini başarıyla ulaştıran Türkiye Maden-İş sendikası, bu kez de işbirlikçi-tekelci sermayenin azılı örgütü

MESS'in lokavt tehditleriyle karşı karşıya kalmıştır. Maden-İş'in grev kararına karşı MESS patronları Sungurlar ve Uzel gibi işyerlerinde lokavta geçeceklerini açıklamışlardır. MESS'e karşı ikinci kez çetin bir savaşa hazırlanan Maden-İş üyesi Metalurji işçileri DİSK'e bağlı sendika ve işçiler var gücüyle destekleyeceklerini, geçen yılki örnek dayanışmayı bu kez de yinleyeceklerini açıklıyorlar. İşçilerimiz sermayeye karşı savaşta, grevlerde, ulusal ve uluslararası dayanışmanın, işçi sınıfının elinde çok güçlü bir silâh olduğunu, Maden-İş'in 8 ay süren ve başarıyla sonuçlanan büyük grevinde somut bir biçimde görmüşlerdir. Yiğit metalurji işçileri bu kez de MESS patronlarını dize getireceklerdir.

Ekonominin askersel raylara oturtulması çabaları

(TKP'nin Sesi Radyosu)

Başbakan Ecevit, "NATO'nun bu savunma programına katılmıyoruz" dedi. Basında yankı ve tepkiler yaratan bu çıkış ilk ağızda iki soruna açıklık getiriyor. Birincisi, Türkiye'nin ulusal çıkarlarının NATO'yla bağdaşmadığı, ikincisi de hükümetin bu yönde tutarlı, kararlı adım atmadığı sorunlarına.

Bugünkü hükümet NATO'dan çıkmayacakmış ama NATO dışında bağımsız bir silâh endüstrisi kuracakmış. Bunu Ecevit Batı Avrupa gezisi sırasında sık sık tekrarladı. Federal Almanya silâh tekellerini Türkiye'de ortak fabrikalar kurmaya çağırıyor. Bu çağrı ekonomik bunalımın derinleştiği, iç pazarda tıkanıklığın en yüksek bir düzeye ulaştığı bir dönemde yapılıyor.

Bu tutum karşısında hükümet başkanının "Ekonomik yığıntıyı MC hükümetinden devraldık" sözlerinin üzerinde durmak gerekir. Evet, Demireller, faşist Türkesler, emperyalizme, NATO'ya sınıksız bağlı olan bu halk düşmanı güçler ulusal çıkarlara aykırı, kapitalist sistemi savunan politikalarıyla memleketi bu duruma, bu yıkıma getirdiler. Ama işbaşına gelen yeni hükümet, siyasal bakımdan aynı kapitalist sistemi savunuyor. Denemeleri, girişimleri, tutumu, konumu hep buna yönelik. Bunalımlardan kurtulmak yerine, kapitalizmi güçlendirmek programları hazırlanıyor. Bu bakımdan, sağcı sosyal demokrat yöneticilerin "bunalımı miras devraldık" diye yakınmaları, gelen zamları, vergileri haklı göstermek, bunalımın ağır yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak demagogjisinden başka birşey değildir.

Bu gelişmeler içinde, başka bir olayı da gözlemek mümkün: Yerli holdingci burjuvazi ile emperyalist finans oligarşisinin belli bir çelişimini, Yerli holdingci burjuvazi bu çelişkiyi kendi yararına çözmek için ya emperyalist tekelleri rekabette yenmek ya da iç pazarda yeni pazarlar açmak zorundadır. Birincisi olmayacağına, yani dev tekellerle

rekabet edemeyeceğine göre, Türkiye finans oligarşisi iç pazara yöneliyor. O da kısa bir zamanda yüksek kâr getiren silâh endüstrisine.

Holdingleci burjuvazi, tıkanan iç pazarı silâh montajı yapıp bunları satma yoluyla genişletmek, emperyalist silâh tekellerinin kârlarından kendisine bu yolla pay kopartmak istiyor. Bu tutum yerli tekelci burjuvazinin işbirlikçi ve asalak karakterini ortaya koyuyor. Hükümetin "ulusal silâh endüstrisi" kurma istemi işbirlikçi-holdingci burjuvazinin bu amaçlarına uygun bir biçimde gelişiyor. "Ulus silâh endüstrisi" adına vakıflar kuruluyor. Batı Alman silâh tekellerine memleket kapıları ardına kadar açılıyor. Böylece tekelci kapitalizmin bunalımının kaçınılmaz süreçlerinden biri olan ekonominin askersel raylara oturtulması girişimleri ortaya çıkıyor.

Bundan ötürü TÜSIAD'cılarının hükümeti destekleme yönündeki çıkışlarına şaşmamak gerek. NATO'da kalıp da NATO içinde bağımsız bir silâh endüstrisi kurmaya kalkışmak olsa olsa özel sektörün kâr hırsına ve körüklenen şövenist duygulara hizmet anlamına gelir. Türkiye'de elektronik, alüminyum, motor sanayi yokken, teknoloji ambalaj ve montajlıktan öteye gidemezken, "bağımsızlık ve savunma" adına silâh endüstrisi kurmaya kalkışmak demek, NATO'nun ikinci gücü Federal Almanya silâh fabrikatörlerine bağlanmak, üretici güçlerin silâh, tank, top yapma gibi geleceği olmayan, asalak, güven bir alana kaymasına yol açmak, Türkiye'nin bunalımlarına yenilerini eklemek demektir.

NATO'dan çıkmadan, emperyalizmin kölelik anlaşmalarını bozmadan, komşularımızla, sosyalist ülkelerle karşılıklı yarara dayanan çok yönlü işbirliğini geliştirip ulusal ağır endüstriyi kurmadan ne Türkiye'nin bunalımları son bulur, ne de emperyalizme karşı bağımsız, ulusal bir savunma sanayii kurulur.

Irak'ta komünistlere ve Kürtlere karşı baskılar artıyor

Irak Hükümeti, komünist olduğu bildirilen bir grup subayı kurşuna dizmiştir. Bunların ordu içinde eylem yürüttükleri için daha önce idama mahkum edilen 54 subaydan bir bölümünün olduğu bildiriliyor.

1973 yılında Irak Komünist Partisi ile Baas Partisi arasında imzalanan işbirliği ve cephe anlaşmasına karşın Baas Partisi son zamanlarda Komünist Partisi'ne, komünistlere karşı yoğun bir saldırıya geçmiştir. Irak hükümetinin bu tutumu ilerici güçlere karşı bir kırım olarak niteleyen

Komünist Partisi, hükümetin Kürt halkına karşı terörünü sert bir biçimde yermistir.

TKP'nin Sesi Radyosu'nun Kerkük'ten aldığı özel habere göre, komünistlere karşı girişilen bu kırım hareketi daha da yoğunlaştırılmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi kardeş Irak Komünist Partisi ve Irak komünistleriyle tam bir dayanışma içinde olduğunu bildiriyor ve ilerici güçlere, Kürt halkına, komünistlere karşı uygulanan baskı ve teröre kesinlikle son verilmesini istiyor.

ATILIM köşesi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Ortak amaç

(Atılım Temmuz 1977)

Ortak amaç için ortak ilkelere.

TKP Merkez Komitesi, memleketteki bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçlere, örgütlere, ilerici yurtsever kişilere, demokratik gelişmeden yana, barıştan yana, harbe, yığınsal insan kırma silâhlarına, saldırganlık politikasına karşı olan bütün yurttaşlara özel bir açıklama ve çağrıyla başvurdu. Bütün bu güçleri, örgütleri, işçisini, köylüsünü, aydınını, bilginini, gazetecisini, yazarını, sağ duyusu, ulusal bağımsızlık duygusu olan herkesi bir Ulusal Demokratik Cephe oluşturma forumuna çağırıyor. Gelin, bütün bu sorunları somut ele alalım, oturup bunları tartışalım, bir platform çizelim, bu eylem programını uygulayacak bir örgüt biçimi kuralım, dedi.

Gün eylem günüdür. Yurdumuzun, halkımızın üzerinde

emperyalizmin, Amerika'nın, NATO'nun baskısı artıyor. İşbirlikçi burjuvazi, kanla, kurşunla faşizme tirmanıyor. Halkımıza bir iç savaş dayatmak, açık diktatora kurmak çabasıdadır. Bu büyük tehlikeyi iyice görmek zorunluktur. Ama bu kadarı yetmiyor. Bu azgın saldırıya karşı eylemde birlik gerek.

Eylem birliği için ortak ilkelere, istemler somuttur. Bunlar güncel savaşımın içindedir. Kanlı faşist tirmanı önlemek gibi. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun, sömürgecilerin baskısını kırmak gibi. Hükümetin tutarsız, ikircil konumunu yenmek gibi. Bütün yurtsever güçlerin, örgütlerin, partilerin savaşta eylem birliğini sağlamak gibi.

NATO'dan çıkmak, Amerika'yla bağlanan ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak halkımızın ulusal ana isteği olmuştur. Anadolu topraklarını atom başlıklı

yığınaklardan, Amerikan füze rampalarından temizlemek, Nötron bombalarını topraklarımızı sokmamak halkımızın, 42 milyonun isteğidir. Genel silâhsızlanmaya gitmek, silâhlanma yarışını durdurmak, yumuşama girişimine arka olmak halkımızın isteğidir. Dünyada ve bölgemizde barış ve güvenliğin sağlanması için savaşmak halkımızın isteğidir. Kara gün dostumuz Sovyetler Birliği'yle, bütün sosyalist ülkelerle, bütün komşularımızla iyi ilişkiler kurmak, Sovyetlerle saldırmazlık paktı bağlamak halkımızın isteğidir.

Halkımızın bütün bu ulusal isteklerini kendisine klavuz edinen örgütler, partiler, kişiler Ulusal Demokratik Cephe kurmak yolunda bir forum toplayabilirler. TKP, ortak ulusal amaçla yönelik bütün çıkışları destekliyor. Bunun için savaşıyor.

Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi yapıldı

Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi, Mayıs ayı içinde Atina'da yapıldı. 10. Kongre, Yunanistan komünistlerinin 33 yıldan bu yana topladığı ilk legal kongre oldu. Yerli ve yabancı tekellerin, emperyalizmin uzun yıllar yer altında savaşmak zorun da bıraktığı YKP, yasak zincirlerini Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelereinden hiç bir ödün vermeden kıldı. Yığınlarla sınıksız bağlılık ve ardıcıl savaşım yoluyla açık çalışma hakkını elde etti.

Kongreye, çalışma raporunu Parti 1. Sekreteri Florakis Yoldaş sundu. Florakis Yoldaş raporunda, YKP'nin ülke çapında verilen anti-emperyalist, anti-tekelci savaşımın başını çektiğini vurguladı. YKP'nin başarısının Leninci savaş ilkelerine bağlıktan kaynaklandığını dile getirdi. "YKP, günümüzün Marksizmi olan Leninizme sarsılmaz bir şekilde bağlıdır. Yunanistan komünistleri her zaman, Leninizmin ilkelerini yadsıyanların, proletarya enternasyonalizmini küçümseyenlerin kesinlikle karşısında olmuştur, olacaktır.

Yunanistan komünistlerinin 668 asil 150 aday delegeyle temsil edildiği 10. Kongreye, 40

kardeş parti ve kuruluş örgütünden temsilciler katıldı. YKP kongresine Türkiye Komünist Partisi de bir delegasyonla katıldı. TKP delegasyonu havaalanında YKP Merkez Komitesi üyeleriyle karşılandı.

10. Kongre aynı zamanda, YKP ile TKP arasındaki ortak savaş geleneklerinden kaynaklanan tarihsel dostluğun coşkun gösterileri dile getirildiği bir forum oldu. Gerek Bilen Yoldaş'ın mesajı okunurken, gerekse TKP temsilcisinin konuşması boyunca salon, Yunanca haykırılan "yaşasın YKP ile TKP arasındaki dayanışma", "TKP'ye özgürlük" belgileriyle inledi.

TKP temsilcisi, konuşmasında Yunanistan komünistlerinin zorlu savaş deneyimlerini dile getirdi. "YKP'nin hem Yunanistan halkının demokrasi ve özgürlük savaşında, hem de dünya işçi ve komünist hareketinde önemli bir yeri vardır" dedi. YKP'nin yasallığını "urnaklarıyla söke söke aldığımızı" belirten TKP temsilcisi, son seçimlerde elde edilen başarının, YKP'nin emekçi yığınlarla güçlü bağlarının somut bir göstergesi olduğunu söyledi.

TKP temsilcisi sözlerini şöyle

le sürdürdü: "Türkiye ve Yunanistan komünistleri her zaman bu düşmanlık, şövenizm saldırılarına karşı savaşmışlardır, savaşıyorlar. İki parti arasında kopmaz komünist kardeşlik bağları böylesi savaşlarda kurulmuştur. Partimizin, eski yoldaşlarımızın bu alanda sürdürdükleri savaş gelenekleri vardır. Leninci savaş ilkelerini birlikte savunmuşlardır, savunuyorlar."

YKP 10. Kongresinin ortaya koyduğu önemli bir gerçek de, Bilen Yoldaş'ın mesajında belirttiği gibi, TKP ve YKP'nin, bölgemizde barışın savunulmasında en başta gelen güvence olduğudur. Kongre boyunca gerek Florakis Yoldaş'ın, gerek YKP'nin diğer delegelerinin, gerekse TKP temsilcisinin Kıbrıs, Ege, Ortadoğu sorunlarına, dünyada barışın korunmasına Leninci yaklaşımları bu gerçeği somutla gözler önüne serdi.

YKP Kongresinin son gününde seçimler yapıldı. Florakis Yoldaş Parti Genel Sekreterliğine getirildi. 55 üye ve 24 aday üyeden oluşan yeni Merkez Komitesi oybirliğiyle seçildi.

Kongre Atina'da yapılan yığınsal bir mitingle sona erdi.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın YKP 10. Kongresi'ne mesajı

"Yunanistan Komünist Partisi Merkez Komitesi 1. Sekreteri Florakis Yoldaş'a;

Değerli Florakis Yoldaş, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Yunan komünistlerinin bu büyük forumunu salâmlarım. Zor koşullardan, elimizde olmayan uedenlerden ötürü çağrınızı karşılayamadığım, bu foruma katılamadığım için üzülüyorum. Ama bütün komünist duygularıyla yanınızdayım. 10. Kongrenizin toplanmasından dolayı büyük sevinç duyuyorum.

Kardeş Yunanistan Komünist Partisi, dünya komünist ve işçi partilerinin enternasyonalist ordusunun savaşkan bir koludur.

Uzun sınıf savaşları ateşlerinden geçmiştir. Emperyalizmle, faşizmle, oportünizmin her türüyle, likidatör, gerici akımlarla savaşlarda pishmiştir. Yunanistan işçi sınıfı, Yunanistan halkı böylesi deneylerden geçmiş Marksçı-Lenin partisiyle haklı olarak övünüyor. Bunlarla biz de övünüyoruz. TKP ile YKP arasında tarihsel, köklü, bağlar, ortak düşman emperyalizme, NATO'lara karşı iki komşu ülkenin işçi sınıfının, halklarının savaş birliğinden kaynaklanıyor. Yüce Lenin'in partisi SBKP ile yakın dostluk ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine, bu yıkılmaz temele dayanıyor.

Türkiye ve Yunanistan Komünist Partilerinin savaşlarda

güçlenmesi, ülkelerinde işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının barış, demokrasi ve sosyalizm savaşımının başını çekmesi, bölgemizde ve Avrupa'da barış ve güvenliğin sağlanmasında önemli bir yer alıyor. Uluslararası komünist ve işçi hareketinin Marksçı-Lenin birliğinin güçlenmesine katkıda bulunuyor.

Değerli Florakis Yoldaş, Yunanistan Komünist Partisi'nin 10. Kongresi'nin gelişmesini daha da güçlendireceğine inanıyoruz. Kongrenizde büyük başarılar, size sağlık ve esenlik dilerim.

TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen
15 Mayıs 1978

BU KİTAPÇIĞI
İŞÇİNİN SESİ
ADRESİNDEN
İSTEYİNİZ!

derleme
Bilen Yoldaş
Çok Yaşa!

Fiyatı: 50p

İŞÇİNİN SESİ DİZİSİ 4

İGD'nin 1. Kongresi yapıldı

Türkiye gençliğinin yığinsal militan örgütü İlerici Gençler Derneği'nin 1. Büyük Kongresi 15,16,17. Mayıs günlerinde, İstanbul'da, Harbiye Şehir Tiyatrosu binasında yapıldı. Genel Başkan Ahmet Muhtar Sökücü'nün sözleriyle "İGD'ye yeni açılımlar getirecek bir forum" niteliğini taşıyan kongreye, yurdun dört bir bucağından onbinlerce ilerici, yurtsever, devrimci genci temsilen yüzlerce delegeler katıldı.

Kongre ulusal ve uluslararası çapta büyük bir coşku ve dayanışmayla karşılandı. Bir çok ülkenin gençlik örgütleri temsilcilerinin yanı sıra Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu temsilcisi de kongrede hazır bulundu ve bir konuşma yaptı. Maden-İş Sendikası Yürütme Kurulu üyesi Mural Tokmak'ın konuşması işçi gençlik dayanışmasını dile getiren belgilerle, uzun uzun alkışlarla karşılandı. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin başarı mesajı okunduğunda salonda coşku doruk noktasına ulaştı. Harbiye Şehir Tiyatrosu binası "TKP'ye Özgürlük" belgisiyle inledi.

İGD Kongresi, emperyalizmin ve onun yerli ortaklarının ülkemizde türlü kirli oyunlar tezgahladığı, iç savaş çılgınlıkları attığı, kanlı faşist saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde yapıldı. Üstelik Maoçu ajanların, sağ ve "sol" oportünist akımların "kutsal bağlaşıklık"ın gençlik hareketini bölme girişimlerinin yoğunluğu da, kongrenin önemini bir kat daha artırıyordu. Tüm bu nedenlerle kongrede üzerinde en fazla durulan konu, ilerici, devrimci gençlik hareketinin birliği sorunu oldu.

Kongre'de Ulusal Demokratik Cephe'nin güçlendirilmesine önemle eğilindi. Faşist tirman-

"TKP'ye özgürlük" belgisi salonları inletti

şa, sömürüye, emperyalizme, sövenizme, Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı savaşta İGD'nin, işçi sınıfının yöneticiliğindeki Ulusal Demokratik Cephe'de yer almasının zorunluluğu oybirliğiyle onaylandı.

Kongre, seçmen yaşının 18'e indirilmesi, öğrenim özgürlüğü, emekçi gençlerin iş koşullarının iyileştirilmesi, Küba'nın başkenti Havana'da yapılacak olan uluslararası gençlik festivaline katılımı üzerine bir dizi kararlar aldı.

İGD'nin 1. Büyük Kongresi, bu militan örgütün, Türkiye devrimci gençlik hareketinin savaşkan geleneklerini onurla taşıdığı, dostu düşmana gösterdiği, İGD'li militanlar, bu forumlarında bu geleneğin eleştirilmesini yaparak değerlendirmesini yaparak şehitlerin uğruna kan dökükleri için yeni bir kararlılık ve savaşkanlıkla dövüşmeye and içtiler. Bu uğurda örgütlerini daha güçlendirip, geliştirmek için bir dizi önemli kararlar aldılar.

Hükümet yeni mahkemeler kurma peşinde

Emekçi halkımızın değişik kesimlerini temsil eden çeşitli demokratik kuruluşlar ve yığın örgütlerinin, başta MHP'ye Ülkü ocakları olmak üzere tüm terör, saldırı ve cinayet yuvalarının kapatılması yönündeki istemlerine kulaklarını kapayan hükümet, yeni mahkemeler kurma yoluna gidiyor. Suçüstü yakalanan katiller salıveriliyor, bu kiralık katillerin yuvalandığı faşist örgütlere dokunulmuyor. Buna karşılık ilerici derneklere baskılar, tehtitler yoğunlaşıyor.

Böylesi bir durumda Adalet Bakanı Mehmet Can, çeşitli illerde yeni 6 ağır ceza, 17 sulh ceza mahkemesinin kurulduğunu açıklıyor. İhtisas Mahkemelerinin kurulması için çalışmalar yapıldığını bildiriyor.

Bir sürü anti-demokratik ya-

salarn, faşist 141-142. maddelerin hala geçerli olduğu bir burjuva toplum düzeninde adalet mekanizmasının, mahkemelerin işçi sınıfına, ilerici demokratik güçlere karşı işlediğini çok iyi bilen demokratik kamuoyu, bu tür uygulama ve girişimlere kesinlikle karşı çıkmaktadır.

Türkiye Barolar Birliği, İhtisas Mahkemeleri oluşturma girişimlerine karşı olduğunu kesinlikle açıklamıştır. DİSK,Çağdaş Hukukçular Derneği, hukuk bilim adamları ve daha bir çok demokratik kuruluş tırmanan faşizmin, yoğunlaşan faşist terör ve cinayetlerin, MHP ve Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlerin kapatılması, devlet kurumlarının faşistlerden temizlenmesiyle önlenebileceğini vurgulamaktadırlar.

İKD'nin 1. Kongresi ileri bir atılım oldu

İlerici Kadınlar Derneği'nin İstanbul'da 28-29 Mayıs günleri yapılan 2. Genel Kurulu'nda alınan kararlar bir bildiriyle kamu oyuna açıklanmıştır. Genel Kurul'da alınan kararlar arasında köylü kadınların örgütlenmesi, tüm illerde şube açılması, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşturulması için çalışmaların yoğunlaştırılması, Türkiye Komünist Partisi

ne özgürlük, NATO'dan, CENTO'lardan çıkmak, sosyalizm için savaşmak gibi kararlar yer almaktadır.

İKD Kongresi'nde ayrıca Afganistan kadınlarıyla dayanışmayı dile getiren, Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun savaşımına destek veren mesajlar da kabul edilmiştir. İKD'nin Genel başkanlığına yeniden Beria Onger seçilmiştir.

TKP Merkez Komitesi'nin İGD'nin 1. Kongresine mesajı

İlerici Gençler Derneği Kongresi'ne,
Gençliğimizin değerli temsilcileri,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi bütün Türkiye komünistleri adına 1. Kongrenizi Selamlar.

Türkiye işçi, emekçi ve öğrenci gençliğinin yığinsal örgütü İGD, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist amaçlar uğrunda eylem birliğini sağlamak için savaşıyor. "Gençliğe iş, meslek eğitimi, can güvenliği ve demokratik eğitim" deyip gençlik yığınlarının savaşlarını örgütüyor. En başta bugün halkımızın karşısına dikilen faşist tehlikeye, emperyalizme ve işbirlikçi büyük burjuvaziye karşı barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için işçi sınıfının öncülüğünde özve-

riyle, yığıtlıkla dövüşüyor. Bu savaş karanlıkla aydınlığın, ilerlikle gericiliğin, kurtuluşla köleliğin, harpçilikle barışın savaşınıdır. Anayurdumuzu, 40 milyon baba ocağını atom, nötron harmanları olmaktan koruma savaşınıdır. Büyük çoğunluğunu gençliğin oluşturduğu ordumuzu NATO'nun komutasından, gençliği emperyalizmin top ağzından kurtarma savaşınıdır. Bu savaş ölüme karşı, bu savaş yaşamak için savaştır.

Faşist güçler, emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazi demokratik hak ve özgürlükleri, ulusal bağımsızlığımızı, ulusal onurumuzu ayaklar altında sürüyor. Kürt halkına, ulusal azınlıklara karşı sövenizmi en korkunç ve kanlı biçimleriyle körükliyor. Türkiye'de yaşayan halkları,
Arkası 11. Sayfada

Gençlik forumu ve 19 Mayıs

İşçi, emekçi ve öğrenci gençliğin yığinsal örgütü İlerici Gençler Derneği'nin 1. Kongresi çalışmalarını tamamladı. Bu forum, emperyalizmin ve NATO'nun Türkiye üzerindeki baskısının arttığı, ekonomik bunalmaların derinleştiği, faşistlerin iç savaş kışkırtıcılığı yaptığı, kanlı kıyımlar tertiplelediği bir dönemde yapıldı. Böyle bir dönemde, gençliğimizin temsilcileri bir araya geldiler, geçilen yolun devrimci bir dökümünü yaptılar, dersler çıkardılar, gelecek için somut kararlar aldılar.

İGD'nin 1. Kongresine katılan delegeler, devrimci duygularını, savaş azimlerini tazeleyerek ayrıldılar. Forumdan daha da güçlenerek çıktılar. Kongre gençliği ilgilendiren sorunlara yanıt verdi, devrimci çözüm yolları gösterdi. Onun uluslararası alandaki saygınlığını daha da artırdı. İGD'nin sınıf savaşımındaki yerini iyice belirtti. Bu yer, halkımızın karşısına dikilen faşist tehlikeye, emperyalizme ve

iç gericiğe karşı barış ve demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşımının ön sıralarında bulunuyor. İlerici-yurtsever gençlik bu savaş, işçi sınıfının öncülüğünde, özveriyle sürdürüyor.

Faşist saldırılar karşısında yılmayan gençliği halkımız bağrına basmıştır. İşçi sınıfı, ilerici güçler, halkımızın gençliğine inanıyor, ona güveniyor, onun savaşını destekliyor. Faşist saldırılar karşısında gençliği savunuyor.

Geçen dönemde gençlik hareketi bir hayli sarsıntılar, bocalamalar geçirdi. İşçi hareketinden uzak olması, uluslararası gençlik hareketiyle bağlanamaması, onun sağ oportünist ve "sol" serüveni gruplarca parçalanmasını kolaylaştırdı. Gençlik bu dönemde büyük yaralar aldı. Kurbanlar verdi. Ama yolunu buldu, toparlanmasını bildi.

Onun bu yükselişi, Türkiye Komünist Partisi'nin güçlenmesi, atılımlar yapması, memlekette politik yaşamda vaz geçilmez ye-

rini almasıyla bağlıdır. TKP, yönetimindeki sağ-sekteer oportünist kişileri sıralarından uzaklaştırdıktan sonra ilerici, demokratik yığın örgütleriyle bağlarını güçlendirme çalışmalarına hız verdi.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin anıldı

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan bundan 6 yıl önce, 6 Mayıs 1972'de, 12 Mart'ın faşist cellâtlarınca katledilmişti. Halkımız, işçi sınıfımız ve devrimci gençlik o gün bu gündür bu üç genci her 6 mayısta saygıyla anıyor. Onların ölüme bile meydan okuyan yığıtlıklarını örnek belliyor.

Bu yıl Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in ölüm yıldönümünde, Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi Radyosu bir yorum yayınlayarak onları saygıyla andı. TKP'nin Sesi ayrıca, Türkiye işçi sınıfının savaşımının yeni atılımlarla donandığını belirterek bugün bu üç yığıdın adına ortaya çıkanların savundukları yanlış görüşleri eleştirdi. Utkuya ancak işçi sınıfının savaşkan ülküsü Marksizm-Leninizm yolundan ulaşılabileceğini vurguladı.

ATILIM

OKU

VE OKUT!

Tüm çalışanlara sendikalar haklar verilmelidir

10 Haziran cumartesi günü İzmir'de kamu kesiminde çalışanları temsil eden kuruluşlar ve teknik elemanların meslek odaları bir konferans düzenledi. Konferansın konusu, kamu kesiminde çalışanların sendikalaşmasını sağlayacak savaşım yöntemleriydi. Oya Baydar ve Aydın Engin bu konuda üçbuçuk saata varan bir konuşma sundular. Soruları yanıtladılar. Tartışmalar sırasında sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen

bazı kişiler provokatif sorularla toplantıyı saptırmaya kalkıştılar. Ancak açık seçik aldıkları devrimci yanıtlarla oyunları bozuldu.

Toplantıya 1570 dinleyici katıldı. Katılanların %95'i kamu kesiminde çalışan emekçilerden oluşuyordu. Her kuruluştan toplam 90 kişinin katılımıyla toplantının güvenliği tam bir disiplin içinde sağlandı. Toplantı "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" belgisiyle sona erdi.

Savaşım ve dayanışma yurt dışında da sürüyor

ATILIM'LA DAYANIŞMA TOPLANTISI

Federal Almanya'nın ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde işçilerimiz, gençlerimiz ATILIM'la dayanışma geceleri, toplantı ve seminerleri düzenliyorlar. Yığinsal olarak ATILIM'a bağış topluyorlar.

Federal Almanya ATILIM'ı Destekleme Komitesi 10 Haziran cumartesi günü Mannheim'de böyle bir toplantı daha düzenledi. Toplantıda ATILIM'ın önemi ve Türkiye işçi sınıfı hareketi içindeki vazgeçilmez yeri vurgulandı, bağış toplandı.

İSVEÇ KÜRT İŞÇİ DERNEĞİ

İsveç'te yaşayan Kürt ilerici, devrimcilerinin derneği İsveç Kürt İşçi Derneği'nin son kongresinde söven ve Maoçu unsurların temizlendiği, böylece İsveç'teki Türk-Kürt işçilerinin savaş birliği yolunda önemli bir adım atıldığı bildiriliyor. Genel Kurul'da aynı zamanda Türkiye'de, Türk ve Kürt emekçilerinin tek bir partide örgütlenme ilkesi de onaylandı.

İsveç Kürt İşçi Derneği'ne İşçinin Sesi olarak, devrimci savaşımında yeni yeni başarılar, utkular dileriz.

MÜNİH'TE 1 MAYIS

1 Mayıs 1978'i Münih'deki işçilerimiz de yığinsal gösterilerle kullandı. Alman ve diğer ülkelerden işçi kardeşleriyle omuz omuza yürüyen işçilerimiz "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır" ve "TKP'ye özgürlük" belgilerini haykırdılar. Yürüyüş boyunca Kürt ve Türk emekçiler kendilerine özgü gıysileriyle kolkola yürüdüler, halk oyunlarını sergilediler.

“Ulusal Demokratik Cephe halkımızın en temel sorunudur”

I. Bilen Yoldaş'ın UDC üzerine TKP'nin Sesi Radyosunda yaptığı konuşma

TKP'nin Sesi: Bilen Yoldaş, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 9 haziranda tüm ulusal demokratik güçlere bir çağrıyla başvurdu. Türkiye Komünist Partisi'nin ulusal demokratik cephe tezini ilk kez ortaya atmadığı biliniyor. Günümüzün koşullarında bu çağrının özelliği nedir?

I. Bilen: Ulusal Demokratik Cephe sorunu halkımızın en temel, yakıcı, vazgeçilmez, güncel sorunudur. TKP kurulduğu günden bu yana sürekli olarak Ulusal Demokratik Cephe sorununa ayrı bir önem vermiştir. Komünistler ulusun bütün ilerici güçlerini savaşta birleştirmeye, bu güçlerin bağlaşıklığını kurma eylemini başa almışlardır. Emperyalizme karşı tek cephenin ilk biçimi ulusal bağımsızlık savaşı günlerinde oluştu. TKP Kuvai Milliye'yi, ulusal güçlerin

birliğini en zor koşullarda savundu, yaşama geçmesinde önyak oldu. Bu cephede yer alan güçler arasında komünistler büyük bir özveriyle, yiğitlikle saldırganlara karşı savaştılar. Burjuvazinin hıyanetine karşılık halkın çıkarlarını, ulusal çıkarlarını başta tutmak yolundan ayrılmadılar. Büyük kurbanlar vermesine karşın, 1. ve 2. kongrelerinde ulusal bağımsızlık savaşını sonuna kadar götürmeye and içtiler ve bunu uyguladılar. uyguluyorlar.

O günden bu yana uluslararası ve ulusal koşullar, sınıfların yer alımı, güçler oranı çok değişmiştir. İşçi sınıfı halkın savaşında başı çeken ana güç olmuştur. Burjuvazinin iç ayrışmaları derinleşmiştir. İşçi sınıfının bağlaşıklık kuracağı güçlerin çevresi genişlemiştir. Politik durum ulusal demokrat güçlerin cephesini güncel bir zorunluk yapıyor. Türkiye üzerinde emperyalizmin baskısı artıyor. Karşımızda NATO, Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi büyük burjuvazi baş düşman olarak duruyor. Faşizm sürekli olarak tirmanıyor. Emperyalizmin baskısı ve faşist saldırı, işçi sınıfımızın, halkımızın üzerine olduğu gibi, ikircimli tutumlu hükümet üzerinde de

yoğunlaşıyor. Bu durumda CHP'nin sola açılan kanadı, işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşına yaklaşıyor. Bütün bunlar ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini kurmanın hem olanaklı, hem de zorunlu olduğunu gösteriyor. Emperyalizme, NATO'ya, işbirlikçi büyük burjuvaziye, faşist tirmanışa, gericiğe karşı savaşta böylesi bir cephe, güçbirliği kurulmadan başarı kazanılmaz. Ulusal bağımsızlık elde edilemez. Halkın demokratik erki, ileri demokrasi kurulamaz. Sosyalizme yol açılmaz. Bölgemizde kalıcı bir barış, güvenlik sağlanamaz.

Bu savaş cephesi, bu ulusal bağlaşıklık, halkın, ulusun en geniş katmanlarını, proletaryasından, işçi sınıfından, kent, köyün emekçi yığınlarından ulusal burjuvazinin sola açılan kesimine kadar halkın bütün güçlerini kucaklamalıdır. Lenin bize hiçbir zaman kafamızdan çıkarmayacağımız bir öğüt vermiştir. Lenin bir olayın üzerinde öncül bir direnişle durur, onu kesinlikle vurgular. Der ki: "Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak son nefesine kadar bir güç gerilişle, düşmanlar arasındaki en küçük

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş

çatlak genişletilirse, her ülkede burjuvazinin değişik grupları, bölümleri arasındaki en küçük çıkar çelişkilerinden yararlanılsaydı aynı zamanda geçici bir bağlaşıklık olsa da, sallantılı ve koşula bağlı olsa da, pek öyle sağlam ve güvenilir olmasa da sayıca büyük bir bağlaşıklık kendinden yana kazanmak için en küçük olanaktan en büyük

bir özen ve ayıklıkla, ustaca ve akıllıca yararlanılsa yenilgiye uğratılır. Bu gerçeği anlamayan, Marksizm'den hiçbir şey anlamıyor demektir." TKP, biz komünistler, Lenin'in bu öğüdünü, bu Leninci ilkeleri kural gibi bilmişiz. TKP'nin Ulusal Demokratik Cephe politikası, bu Leninci ilkelerle oturtulmuştur.

Cephe ve hegemonya

(Atılım, Haziran 1978)

TKP MK Genel Sekreteri Bilen Yoldaş, Parti Konferansı'nda okuduğu raporda şöyle diyordu: "Biz, en başta işçi sınıfının, bu devrimci ana gücün hegemonyasını gerçekleştirmek için savaşıyoruz."

Bu ayrılık, diyorlar, tek cephenin oluşturulmasına engeldir değildir."

Bu sözler, bütün ulusal demokratik güçlerin tek bir cephede birleştirilmesi için savaşa hız veren şu dönemde büyük ve ilkel bir önem taşıyor. Sınıfsal konularını bırakmamak, işçi sınıfının savaşta öncü rolünü zayıflatmamak, şu, ya da bu proleter olmayan sınıfın peşine takılmak için partimizin bu doğrultusuna uygun davranmak gerekir.

Cephe için savaşmak, cephe hede bütün güçlerin eşitliğini, bağımsızlığını tanımak ile, proteryanın tüm sınıf ve katmanlar üzerinde politik bakımdan etkinlik kurması, öncülüğü eylemsel olarak ele alması için çalışmak niçin çelişmiyor? Her şeyden önce, işçi sınıfının potansiyel olarak cepheye katılacak öteki güçler üzerinde politik bakımdan etkinliği oimadan cephe kurulamıyor. Hiçbir güç, artık, tüm ulusun çoğunluğunu bir tek cephede toplayacak denli devrimci güce sahip değildir.

Bu sözlerde, cephenin oluşması için proleterya hegemonyasının öteki güçlerce tanınması zorunludur demek istenmiyor. Böyle bir koşul öne sürülüyor. Hegemonya, şu, ya da bu örgütsel birimde sayısal üstünlüğü pazarlıkla almak değildir. Proleteryanın hegemonyası, çetin savaşlar içinde gerçekleşiyor. Her şeyden önce, Komünist Partisi'nin, TKP'nin güçlenmesi işçi sınıfının geniş kesimlerini birleştirmesi, ve savaş alanına sokmasıyla her tür sağ, "sol" revizyonizmi güçten düşürmesiyle proleterya hegemon bir güç oluyor. Bu da doğallıkla, öteki emekçilerin proleteryanın öncülüğünü onunla bağlaşıklıkla derinleşmesi demek birliğine yakın güçler, bu süda ya cepheye katılmak için istiyorlar. Cephe, bu yoluyla ger-

TKP Merkez Komitesi'nin 9 Haziran günlemeli çağrısı

Tüm ulusal demokratik güçlere!

Tüm ulusal demokratik güçlere,

Emperyalizm, NATO'nun elebaşları bir yandan uluslararası durumu gerginleştiriyor, bir yandan da Türkiye üzerindeki baskıyı yoğunlaştırıyorlar. Faşist tirmanmayı körükliyorlar. İşbirlikçi büyük burjuvaziye, toprak ağalarına dayanan gerici faşist katiller, başta AP, MHP, hükümeti yıkmak, faşist bir yönetime ortam hazırlamak amacıyla sokaklara dökülüyorlar. Komünistleri, sosyalistleri, CHP'lieri, kendilerinden yana olmayan herkesi kanla, kurşunla ezme istiyorlar. Provokasyonları Doğu'ya kaydırıyor, ulusal ve dinsel ayrılıkları kısıtlıyorlar. Bütün bu saldırıların örgütçüleri gerici faşist güçleri birleştirmek için kurultay düzenliyorlar, iç savaş hazırlıkları yapıyorlar. Faşist tehlike böylesine somuttur.

Ülkemizin, halkımızın yüzüye geldiği bu büyük tehlike ancak emperyalizme, faşizme, tekelere ve toprak ağalarına karşı tüm ulusal demokratik güçlerin cephe birliği kurmasıyla önlenbilir.

Bugüne kadar ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerinin karşısına dikilen iki ana engel anti-Sovyetizm, anti-komünizm hızla geriliyor. Sovyet tehlikesi yalanının iflâsı artık resmi ağızlarca açıklanıyor. Tehlikenin NATO'dan, emperyalizmden geldiği açıkça görülüyor. Komünistlerle öteki yurtsever demokratik güçleri bölmeye yönelik anti-komünist savlar teker teker yıkılıyor. Türkiye Komünist Partisi'nin yasal çalışmasının demokrasinin gereği olduğu gerçeği de bugün resmi ağızlarca belirtiliyor. Bütün ulusal demokratik güçlerin birlik, cephe kurmalarına karşı kopyanların gerekçeleri böylelikle çöküyor. Bu gelişme işçi sınıfı-

mızın, halkımızın, Türkiye Komünist Partisi'nin, bütün ilerici, yurtsever, demokratik güçlerin çetin savaşlarla elde ettiği ortak bir kazanımdır. Bu güçlerin birliğini kolaylaştıran bir etkidir.

Tüm ulusal, ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-tekelci cephe birliğinin temelini oluşturacak yasal bir forum hangi ana sorunları ele almalıdır? Türkiye işçi sınıfı, halkımız, en başta emperyalist baskıları geriletme, emperyalizme her alanda bağımsızlığa son vermek, faşist tirmanışı durdurmak, demokratik hak ve özgürlükleri genişletme, dünyada ve bölgemizde barışı korumak için savaşıyor. Emekçi yığınların işsizliğe, pahalılığa karşı, köylülerin toprak ve özgürlük için savaşımı bu savaşla birleşiyor. Emperyalizmin boyunduruğunu kırmak için her şeyden önce NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, bütün yabancı askerel üsleri sökmek, emperyalistlerle bağlanan tüm ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak zorunludur. Türkiye halkının varlığını savunmak, ulusal egemenliği güvence altına almak için ordunun ulusal demokratik bir niteliğe kavuşturulması gerekiyor.

Ekonomik bağımsızlığı elde etmeden, ulusal bağımsızlığı korunması olanaksızdır. Ekonomik bağımsızlık, emperyalizmin tüm ekonomik örgütlerinden çıkmak, kapitalist ülkelerle her türlü eşitsiz ekonomik ilişkilerle son vermek, yerli yabancı tekelere, bankalara, dış ticareti, yeraltı, yerüstü madenleri devletleştirmekle sona erdirilebilir. Sovyetler Birliği'yle, öteki sosyalist ülkelerle ekonomik işbirliğini geliştirmek ve kendi kaynaklarımıza dayanmak yoluyla ulusal ağır endüstriyi kurmak, ülkeyi

kalkındırmak olanaklıdır.

Köylü yığınlarının özgürlüğü, genliği, başta demokratik bir toprak reformunun gerçekleşmesine bağlıdır. En büyük tehlike olan faşist tirmanışa geçit vermemek için MHP'nin, tüm faşist örgütlerin kapatılması, politik cinayetlerin suçlularının yargılanması, devlet organlarındaki, ordu ve polisteki emperyalizmin ajanlarının ve faşistlerin temizlenmesi zorunludur.

TKP'yi yasaklayan, sosyalist partilere, demokratik örgütlere karşı da yönelen faşist 141 ve 142 ve bütün anti-demokratik yasaları kaldırmadan demokrasiden söz edilemez. Ulusal baskıya son vermek, ırkçı, şöven propagandayı yasaklamak, Kürt halkına anayasai hak eşitliği uygulamak demokrasinin ve insan haklarının gereğidir.

Halkımız barış, silâhsızlanma istiyor. Bölgemizde barışın korunması için başta Sovyetler Birliği'yle, komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları imzalanması, Ege'de, Kıbrıs'da barışçı çözüm sağlanması, barışçı, anti-emperyalist dış politika izlenmesi zorunludur. Emekçi halkımızın ekonomik ve sosyal istemlerinin gerçekleşmesi bu ana sorunların çözümüne bağlıdır.

Günümüzde başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş emekçi yığınlar, köylüler, öğretmenler, teknik elemanlar, öteki meslek gruplarından emekçiler, gençler, kadınlar bu ana sorunların çözümüne için, en başta faşist tehlikeye, onun kaynağı emperyalizme karşı savaşıyorlar. Türkiye Komünist Partisi, TİP, öteki sosyalist parti ve gruplar, Cumhuriyet Halk Partisi'nin önemli bir bölümü, DİSK, Türk-İş'e bağlı pek çok sendika, demokratik yığın örgütleri, devrimci gençlik

ve kadın örgütleri bu savaşın değişik kesimlerinde yer alıyor. Yer yer eylem birliği yolunda çaba harcıyorlar. Ve birliğin henüz gerçekleşmemiş olması halkımızın savaşımını zayıf bırakıyor.

Hiç bir örgüt kendi başına faşist tirmanışı durduramaz. Türkiye Komünist Partisi taşıdığı tarihsel sorumluluğun bilincinde olarak bütün ulusal demokratik güçlerle eylem birliğine hazır olduğunu açıklıyor. Bu iş ve eylem birliği bütün anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci güçlerin oluşturacağı ortak bir platformun çerçevesinde gerçekleşebilir. Faşist tehlikeye, emperyalizme, harp kısırtıcılığına karşı kurulacak olan bu cephe böylesi bir güç birliği ancak örgütsel bir yapı kazandıktan sonra başarıya ulaşabilir. Bütün partilerin, örgütlerin bağımsızlığı, eşitliği, savaş arkadaşlığı temelinde gerçekleşecek olan bu cepheye katılanlar anlayordunuz, emekçi halkımızın çıkarlarını her şeyden üstün tutmalıdırlar.

Türkiye Komünist Partisi tüm ulusal demokratik güçlere, partilere, örgütlere, tek tek kişilere, yurtsever bilim adamlarına, sanatçılara, yazarlara, sayıtlara, subaylara sesleniyor: Türkiye Komünist Partisi ulusal demokratik güçlerin birliğine temel olacak platform oluşturmak ve cephe birliğinin örgütsel sorunlarını görüşmek için biraraya gelmeyi, bir forum toplamayı öneriyor. Türkiye Komünist Partisi, tüm ulusal demokratik güçleri ulusal bağımsızlık ve demokrasi, barış, sosyal ve ekonomik haklar için savaşta birleşmeye çağırıyor.

TKP Merkez Komitesi
9 Haziran 1978

TKP Merkez Komitesi'nin Plenumu yapıldı

ACIKLAMA

TKP Merkez Komitesi Plenumu yapıldı. Plenumun gündeminde politik durum, sendikalar sorunu, ulusal demokratik cephe sorunu ve TKP'yi güçlendirme sorunu yer aldı. Plenum, Politik Büro'nun sunduğu raporu görüştü. Parti çalışmalarına yön verecek kararlar aldı. Plenum, Politik Büro'nun raporunu ve politikasını oybirliğiyle onayladı.

TKP Merkez Komitesi
7 Mayıs 1978

TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kıl-

mış ve 1 Mayıs alanlarında Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük diye haykıran yüzbinlerce emekçinin, devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır.

TKP Merkez Komitesi Plenumu ve TKP'nin savaş yolu

Türkiye Komünist Partisi geçtiğimiz yıl yapılan Parti Konferansı'ndan sonra ikinci büyük forumunu topladı. 7 Mayıs 1978 günlü açıklamayla, TKP Merkez Komitesi'nin Plenumu'nun toplandığı Türkiye işçi sınıfına, halkımıza ve dünya kamuoyuna duyuruldu.

TKP Merkez Komitesi Plenumu nasıl bir ortamda toplandı?

TKP'nin kongreden sonra bu en yüksek organı, ülkemizde faşist tehlikenin arttığı bir dönemde toplandı. Gerçekten de, gerici faşist güçler Amerikan emperyalizminin, NATO'nun çıkarları doğrultusunda saldırılarını arttıyorlar. Bir dizi gizli faşist örgüt ve Maoocu provokatörler, kanlı cinayetleri, karşı devrimci terörü tırmandırıyorlar. Gerisinde Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun bulunduğu faşist parti, giderek ülkeyi bir iç savaşta

sürüklemenin provokasyonlarını yapıyor, tertipler hızla Doğu'ya kaydırılıyor, mezhep ve ulusal ayrılıklar sürekli kışkırtılıyor. Malatya, Kars, Kahramanmaraş olayları bu gerçeği kanıtlıyor.

Faşist tirmanın böylesine tehlikeli olmasına karşın, CHP ağırlıklı hükümet ikircimli, sallantılı bir politika izliyor. Bir yandan emperyalizme ödün üstüne ödün verirken öte yandan da faşist saldırı karşısında kesin bir tutum almıyor. Eylem birliğine yanaşmıyor. Anti-faşist yönelimli grev hareketine, ilerici-demokratik örgütlere, 1 Mayıs çıkışlarına karşı hükümetin tutumu sözde tarafsızlık adı altında işbirlikçi-tekelci burjuvaziye, emperyalizme güven verme biçiminde somutlanıyor.

Ne var ki, faşist tehlikenin artmasına, hükümetin bocalamasına karşın işçi sınıfının, emekçi halkımızın savaşı yükseliyor.

Emekçi yığınlardaki aktiflik, faşist, kanlı saldırılara, ve de CHP yönetiminin sallantılı politikasına karşı giderek artıyor. Bunun en büyük kanıtı, 1 Mayıs 1978 yığinsal çıkışıdır. Bu çıkış alışla gelmiş gösterilerden ayrıntılı olarak, yığınların kanlı kırım tehditlerine karşın eylem alanına aktıklarını gösterdi. 1 Mayıs eylemi UDC'yi oluşturacak başlıca güçleri 1 Mayıs alanında birleştirdi. İşçi sınıfının çevresinde yurtsever, ilerici gençlik, köy emekçilerinin örgütleri, ilerici CHP'li parlamenterler, sanatçılar toplandı. Komünist, sosyalist, tüm demokratik, anti-emperyalist güçler sımsıkı kenetlendi. 1 Mayıs'ta Türkiye işçi sınıfının politik etkinliği yani TKP'nin somut gücü, en geniş yığınları eylem alanına çekme, onları ortak düşmana, emperyalizme ve faşizme karşı birleştirme yeteneği bir kez daha

başarıyla yoklamadan geçti.

Merkez Komitesi Plenumu'nu, Leninci parti birliğini her alanda güçlendirerek sonuçlandırarak TKP, işte böylesi bir politik ortamda savaşıyor. TKP bu politik durumda nasıl bir savaş yolu izliyor?

TKP, her şeyden önce savaşın bugünkü görevlerini aydınlatıyor. Baş düşmana, baş tehlikeye, emperyalizme, NATO'ya ve faşizme karşı yığınların savaşını örgütlemek. Kendisi de faşist tehdit altında olan CHP ağırlıklı hükümetin sallantılarını etkisizleştirmek.

Bu somut, güncel amaçlara tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğiyle ulaşılabilir. TKP, işçi sınıfının sendikal ve politik birliği uğrunda ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu savaşta, ileriye doğru atılan her adım, TKP'nin daha da güçlenmesinden, ve her tür reformist, reviz-

yonist akımlara karşı aralıksız, ödünsüz ideolojik savaş vermesinden geçiyor.

TKP Merkez Komitesi üyeleri, Politik Büro'nun Genel Sekreter Bilen Yoldaş önderliğindeki savaş çizgisini oybirliğiyle onaylarken gerçek bir olguyu değerlendiremiyorlardı. Bu olgu şudur:

TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük diye haykıran yüzbinlerce emekçinin, devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır.

TKP Merkez Komitesi Plenumu, hem sınıf savaşımında, hem de parti yaşamında ileriye doğru atılmış böylesi güçlü bir adımdır.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın TKP Merkez Komitesi Plenumu'nda okuduğu Politik Büro Raporu'ndan

Yoldaşlar, Bu toplantı Parti Konferansı'ndan sonra Merkez Komitesi'nin ilk Plenumu oluyor. Bu plenum, Konferans'da saptanan parti politikasının, kararlarının hangi ölçülerde, ne biçimde uygulandığını ve artık, eksik neler yapıldığını, neleğin yapılması gerektiğini ele alacaktır. Plenumun gündemi buna göre düzenlenmiştir.

Plenum uluslararası durumu, bölgemizde, Yakın Doğu'da patlak veren yeni gelişmeleri göz önünde bulundurmaya zorundadır. Söz yok, plenum en başta memleketteki politik, sosyal gelişmeleri ele alıyor.

Emperyalistler, yayılcı Amerikan çevreleri, NATO'nun elebaşı patronları yeryüzünde gerginliği, yumuşama sürecini boyuna baltalama çabasındadırlar. İsrail saldırganlarının Lübnan'daki son barbarlığı, emperyalistlerin Afrika'daki yoğun, kanlı saldırıları bunun en somut belgeleridir. Amerikan emperyalistleri, NATO başları Türkiye üzerindeki baskılarını biteviye arttıyorlar. Anayurdumuzda kanlı, kurşunlu, faşist saldırıların üstelenmesi, NATO nun baş patronu Amerikan emperyalistlerinin yayılma, barışı, güvenliği baltalama planlarıyla, politikalarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Sovyetler Birliği, sosyalist ülkeler topluluğu, bunların hükümetleri gerginliği azaltmak, yeryüzünde barış ve güvenliği güçlendirmek politikasını ardıcıl uyguluyor, yürütüyorlar. Toplu insan kırma silâhlarının, bu arada nötron bombasının yasaklanması, silâhsızlanmaya gidilmesi için sürekli çaba gösteriyorlar. Başta Sovyetler Birliği'nin bu Leninci, ardıcıl barış politikası,

her yerde olduğu gibi Türkiye'de de ulusal bağımsızlık, özgürlük, barış ve güvenlik, demokratik haklar ve sosyalizm için savaşan bütün güçler için, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar için, devrimciler için, partimiz için tükenmez güç kaynağıdır.

Yoldaşlar, Konferans'dan bu yana geçen zaman içinde ülkemizde önemli gelişmeler oldu. Bu süre içinde geçen olaylar Konferans'da saptanan politikamızın doğruluğunu kanıtladı. Emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle halkımız, burjuvaziyle proletarya ve burjuvazinin kendi arasındaki çelişkiler keskinleşti. Sınıf savaşları daha da sertleşti. Partimiz, işçi sınıfının, emekçi yığınların savaşları içinde güçlendi, örgütlendi. Üye sayısında önemli bir artış oldu.

İşçi sınıfının savaşımı, anti-emperyalist, anti-faşist hareketin gelişmesi düz bir çizgide olmadı. Zıgzıglı, ilerlemeli, gerilemeli oldu. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu partimizin programı ve Konferans'ta onaylanan politikasının ışığında partiyi yönetmek, önümüze çıkan sorunları çözmek için çalıştı.

Konferans'dan sonra oluşan gelişmeleri incelemek, yeni sorunları, yeni durumu irdelemek, Merkez Komitesi üyesi yoldaşların fikirlerini, önerilerini almak ve kolektif kararlara varmak için Merkez Komitesi Plenumu nu topluyoruz.

Partimizin tarihinde Plenumlar önemli bir yer tutar. Bazan Kongreler kadar önem taşıyan Plenum'lar olmuştur. Örneğin 1934 genişletilmiş Plenumu bunlardan biridir. Diyebiliriz ki, 4. Kongre'den sonra yapılan

bu ilk Plenum'da, Kongre'de olduğundan daha çok sorun ele alınmış ve çözümlenmiştir. Kongre İstanbul'da, Deftardar'da gizli olarak yapılmış, bir gün sürmüştü. Plenum daha uzun sürede yapıldı.

Bugün toplanan Plenum'un çözümleneceği sorunların büyük önemi vardır. Politik Büro'nun bu raporu, Konferans'tan bu yana geçen sürenin olaylarını ayrıntılarıyla ele almıyor. Sunulan rapor, bu aşamada ülkemizdeki başlıca gelişmelerin ana çizgilerini inceliyor. Ana sorunlarımızı ele alıyor. Perspektifler çiziyor, partimizin güncel hedeflerine ulaşabilmesi için taktikler ileri sürüyor, kararlar alınmasını öneriyor.

POLİTİK DURUM

Yoldaşlar, Bugün önümüzde duran başlıca güncel amaç nedir? Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin yarattığı faşizm tehlikesini yenmek, bu amacı gerçekleştirebilmek için sınıfların, güçlerin yeralarını iyi saptamak gerekiyor.

Emperyalizm Türkiye'de ekonomik, politik, askersel, toplumun bütün alanlarında önemli konumları elinde tutmaktadır. İşbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarları da emperyalizmin ülkemize karşı politikasıyla uyum içindedir. Bu dönemde oluşan hükümet değişiklikleri devletin, politik erkin karakterinde değişiklik yapmamıştır. Politik erk ve egemenlik emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin, bu en sömürücü, en gerici kesimin elindedir.

Bunalımlar üsteliyor

Konferans'da, işbirlikçi büyük burjuvazinin, bu en sömürücü, en gerici egemen çevrelerin memleketi emperyalizme daha sıkı bağlayacağı, daha derin yıkımlara götüreceği, bunalımların daha da artacağı saptanmıştı. Gelişmeler bu öngörüye doğrulandı. Pahalılık, işsizlik, emekçilerin yoksullaşma süreci derinleşti. İşbirlikçi büyük burjuvazinin, yerli, yabancı tekelilerin elde ettiği kârlar dev boyutlara ulaştı. Egemen sınıfların bunalımların yükünü işçi sınıfına, emekçi yığınlarına yüklemesiyle sınıf savaşları daha da keskinleşti. Grevler, direnişler, yığın eylemleri yoğunlaştı.

Emperyalizme bağımlılığın artması bunalımların ve sınıf savaşlarının sonucunda burjuvazinin içindeki ayrışmalar daha da derinleşti. Burjuvazinin değişik kolları arasındaki egemenlik çatışması keskinleşti.

Bu süreçlerin, başta işçi sınıfı, onunla bağlı olan demokratik güçlerin savaşımının gelişmesi sonucunda işbirlikçi büyük burjuvazi memleketi eskisi gibi yönetebilme olanaklarını yitiriyor. Genellikle burjuvazi artık kolay kolay hükümet kuramıyor. Meclisi bile çalıştıramıyor. Seçimlerden sonraki gelişmeler Konferans'da saptanan bu gerçeği açıkça gözler önüne serdi.

Faşist tirmanış durmamıştır

Böylesi bir durumda gerici egemen çevreler çıkar yolu terörü arttırmakta, faşizme tirmanmakta görüyorlar. Faşizme tirmanış sürecinde faşist yöntemler başta işçi sınıfına, ilerici gençliğe, tüm

ulusal demokratik güçlere karşı uygulanıyor. Faşizm tehlikesi gündemdedir. Olayların daha kanlı olması, saldırıların üstelenmesi, süregenleşmesi bunu gösteriyor. Faşist tirmanış aynı zamanda bölgemizde barış ve güvenlik için büyük bir tehlikedir.

Ulusal demokratik güçlerin birliği zorunludur

Konferans'da güncel hedefler olarak faşist tirmanışın yürütüm organı olan gerici-faşist karması hükümetin alaşağı edilmesi, yerine anti-emperyalist, anti-faşist güçlerden oluşan bir hükümetin geçirilmesi, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşturulması kararlaştırılmıştı. Bu kararların ışığında parti yönetimi Demirel ortaklığına, faşist tirmanış sürecine karşı işçi sınıfını, geniş emekçi yığınlarını eyleme geçirmek için savaştı. İşçi sınıfının birliğini, tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini gerçekleştirme yolunda çalıştı. Parlamenter yöntemleri parlamento dışı yığinsal eylemlere bağlama taktiklerini uyguladı. Yığinsal 1 Mayıs yürüyüş ve mitingi, onbinlerce metalurji işçisinin 8 ay süren grev savaşı ve bir dizi grevler, memleketin değişik yörelerinde yığinsal protesto yürüyüş ve mitingleri, toplantıları bu yığın savaşının belli başlılarıdır.

İşçi sınıfının, halkımızın savaşı gelişiyor.

Geçtiğimiz süre içinde işçi sınıfının birliği yönünde, değişik sendikalara bağlı işçiler arasında ortak eylemler belirgin bir şekilde

Faşizm Almanya'ya nasıl

Proleter diktatörlüğünün, Lenin'in, Komünist Enternasyonal'in yolu işçilerin güçlenmesine ve sosyalizmin başarıyla kurulmasına yol açtı. Burjuva "demokrasinin", Kautsky'nin, İkinci Enternasyonal'in yolu faşizmin başarısına vardı

Almanya'da faşizmin gelişi üzerine aşağıdaki yazıyı R. Palme Dutt'ın "Fascism and Social Revolution" adlı yapıtından çevirdik.

Nazi Almanyası'ndan çıkarılan derslerin günümüzde de taşıdığı önemi göz önüne alarak okurlarımıza sunuyoruz.

R. Palme Dutt Britanya ve Hindistan Komünist Partilerinin kurucularındandır. Uzun yıllar Komintern Yönetim Kurulu'nda çalışmıştır. Enternasyonaller, ulusal kurtuluş ve faşizm üzerine eserler yazan Palme Dutt yılmaz bir enternasyonalistti. İşçi sınıfı, bu yılmaz savaşçısını 20 Aralık 1974'de 78 yaşında iken kaybetti.

"Faşizmin Almanya'da başarısı, faşizmin tüm gelişiminde yeni bir sayfa açtı.

"O zamana dek liberal demokrat, sosyal demokrat çevrelerde, genel olarak benimsenen bir görüş vardı. Buna göre faşizm ve 'diktatörlük' genelinde Güney ve Doğu Avrupa'nın geri kalmış, güçlü bir endüstri proletaryasından yoksun, endüstriye daha az gelişmiş ülkelerine ilişkin bir olguydu.

"Oysa Almanya, Avrupa'da en ileri ve yoğun endüstriyel gelişmesi olan ülkedeydi. Tüm kapitalist dünyada en yüksek örgütlülük ve politik bilinç düzeyi olan proletarya Almanya'daydı. Yine de İtalya'dakini gölgede bırakan gelişmiş geçmiş en-zalim ve en barbar faşist diktatörlük 1933'de Almanya'da başarıya ulaştı.

Bu nasıl oldu? Nasıl gelişti? Bunların yanıtı, yalnızca 1933 yılının olaylarında değil, Alman devriminin bütün bir onbeş yıllık gelişiminde yatar. Faşist diktatörlüğün kurulması, 1918'de Ebert ile Hindenburg'un proletarya devrimine karşı bağlaşıklık anlaşması yapılmalarıyla başlayan uzun sürecin son adımıydı.

Yüzeysel eleştirilenler yalnızca 1933 olaylarına bakıyor ve faşizmin ne denli "kolay" utkuya ulaştığından, Alman işçi sınıfının dövüş "yeteneksizliğinden" söz ediyorlar.

Bu yalandır. Alman işçi sınıfının ilerleyen karşı-devrime karşı savaşı faşist diktatörlükten önce tam onbeş yıl sürdü. Bu savaşta onbinlerce Alman işçisi düşman kurşunlarıyla can verdi. Ve eğer sonunda işçi sınıfı güçleri gerilemek zorunda kaldıysa, faşist diktatörlüğün kurulmasını engelleyemediyse, bu faşizmin üstün savaş gücü yüzünden olmadı. İşçi eylemlerinin, çoğunluğu yönetenlerce felce uğratılmasından ve engellenmesinden, bu yöneticiler işçilerin yanlış disiplin ve bağlılığı nedeniyle oldu.

1. 1918 Devriminin Boğulması

1918'de Alman işçi ve askerleri erki ele geçirmişlerdi. İşçi ve asker kurulları bütün ülkede egemendi. Burjuvazi ve eski militarist klik hiçbir direniş gösteremiyordu. Yıkılmaz bir Sovyet Cumhuriyeti kurmak için bütün nesnel koşullar vardı.

Sosyal demokrat Ströbel bile bu gerçeği dile getiriyordu: "Askerel çöküş, bütün devlet erkini bir çırpıda proletaryanın eline verdi." (H. Ströbel, Alman Devrimi, s:1)

Proletaryanın bu mutlak erki 15 yıl içinde nasıl tam tersine döndü? Bu sorunun yanıtı, 1918 Alman devriminin trajedisini içeren iki sözcüktür: sosyal demokrasi.

Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin uzun ve şanlı bir devrimci geçmişi vardı. İlk yıllarında bu partiyi Marks ve Engels gözetmiş, Bebel ve Liebknecht yönetmişti. Parti, Marksizmin devrimci programına bağlı kalmış ve işçi sınıfının yığın örgütlerini bu programa dayanarak kurmuştu. Ama emperyalist çağda, oportünizm ve yozlaşma, yöneticiler, özellikle sendika yöneticileri arasında giderek artan ölçüde yayıldı. Son yıllarında Marks ve Engels bu tehlikeye işaret etmiş ve bölünmeye çağırılmışlardı. Uyarıları dikkate alınmadı, mesaj ve program eleştirileri üyelerden saklandı. Parti ve sendika aygıtı, giderek daha sıkı bir biçimde kapitalist devlete bağlandı. 1914 bu süreç tamamladı. Sosyal Demokrat Parti yönetimi, emperyalist savaşa destek vererek, işçi sınıfına karşı Kayzerle, militaristler ve burjuvaziyle açıkça birleşti. Dağınık durumda olan karşıtlar, savaş ve parti sansürünün güçleştiği ortamda, safalarını 1916'da kurulan illegal devrimci Spartaküs Birliği'nde ve 1917'de kurulan Bağımsız Sosyalist Parti'de toparladılar. Bu güçler aracılığıyla 1918 devrimi örgütledi. Almanya Komünist Partisi ancak 1918 aralıkta kurulabildi.

1918 devriminin etkusunda Sosyal Demokrat Partisi'nin hiç payı yoktu, tam tersine daha başından devrime karşıydı. Scheidemann 1922'de şöyle açıklıyordu: "Kasım devrimini sosyal demokrasinin istediği ya da hazırladığı yolundaki sav, karşıtlarımızın gülünç ve aptal bir yalanıdır." Devrim patlak verdiğinde sosyal demokrat yöneticiler Prens Max'ın koalisyon hükümetinde bakanlık yapıyorlardı. Kritik günlerde yürütme kurulu devrime karşı çağrı üzerine çağrı yayınladı. Sendika yöneticileri işverenlerle bir Bağlaşıklık Anlaşması pazarlığı yapıyorlardı. Bu anlaşma Kasım 1918'de imzalandı.

Yine de, devrimi gerçekte sosyal demokrat yöneticilerine karşı yürüten işçilerin, askerlerin ve denizcilerin büyük çoğunluğu, aynı zamanda Sosyal Demokrat Parti içinde, onun yönetimi altında örgütlüydü. İşte Kasım devrimini yıkıma götüren ölümcül çelişki buydu.

Devrimin 9 Kasım'da başarıya ulaşmasından hemen sonra, sosyal demokrat yöneticiler devrimci önderlere, Liebknecht'e ve bağımsızlara koşturarak, utkan devrimin yönetiminde yer almak, ortak bir hükümet kurmak için yalvardılar. Liebknecht haklı olarak böyle bir koalisyonu reddetti. Bu ancak sosyal demokratların saygınlığını yeniden artırır, devrimi boğabilmelerini getirdi. Bağımsızlar Liebknecht'i izleselerdi ve sosyal emperyalistleri dışlayan bir devrimci blok içinde yalpalamadan durabilseylerdi (Berlin İşçi ve Asker Kurulu'nda çoğunluk Spartaküs-lerde ve Bağımsızlardaydı), saygınlığını yitirmiş, devrimin eski rejimle umutsuzcasına özdeşleşmiş sosyal demokrat yöneticile-

rin devrimin etkusunu engellereyebilmeleri kuşkuluydu.

Ancak bağımsızlar "birlik" adına öteki yolu seçtiler. Devrimin sosyal demokrat düşmanlarıyla eşit temelde bir koalisyon hükümeti kurdular. Başka yollardan sağlanamamış olan burjuva etkisi, bu yoldan yeni düzenin ta yüreğinde boy verdi. (iki aydan da kısa bir süre içinde bağımsızlar koalisyon hükümetinden çekilmek zorunda bırakıldılar. Olan olmuştu. Sosyal demokrasinin koruyucu kabağı altında burjuva militarist düzen yeniden kurulmuştu)

Eğer Kasım devrimi kendini koruyacak olsaydı, açık ki, ilk görevi, eski erkin dayanaklarını yok etmek olurdu. Ama Sosyal Demokrat hükümet tam tersini yaptı. Eski rejimi her noktada korudu. Bürokrasiye ve gerici kurumlara dokunmadı. Savaş, Donanma, Dışişleri, Maliye ve İçişleri Bakanlıklarına burjuvaları getirdi. İşçilerin silâhsızlandırılmasını emretti ve en gerici monarşist subaylara bağlı, karşı-devrimci birlikler kurdu ve silâhlandırdı. Sosyal Demokrat hükümetin beslediği bu Beyaz Muhafız birlikleri aracılığıyla devrim kana boğuldu. Liebknecht ve Rosa Luxemburg katledildi. İşçilerin direnişi de sistemli ve sürekli bir terör sonucunda, 1918 sonuna, 1919 başlarına doğru bastırıldı.

1918 devrimini sosyal demokrasinin böylece yendi. Sonradan gelecek olan faşizmin temelleri de böyle atılabildi.

Sosyal demokrat yöneticiler çizgileri gereği, başka türlü davranamazlardı. 1918-1919'daki baş düşünceleri "Almanya'yı Bolşevizm'den korumak"tı, başka bir deyişle, her zamanki gibi yine "demokrasi" adına, kapitalist düzeni kurtarmaktı. Devrimci bir dönemde sınıf savaşımı yarım önlemler tanımaz: ya işçi sınıfı devrimin etkusu, ya tam gericiğin etkusu, ya Kornilov ya Bolşevizm, ya Hindenburg ya komünizm. Savaş sonrası Almanya'da da yalnızca iki yol vardı: Ya işçi sınıfı devriminin, ya tam gericiğin etkusu. Birinciye olan düşmanlıklarıyla sosyal-demokrat yöneticiler ikinci yol seçtiler.

Sosyal demokrasinin önde gelenlerinden cumhurbaşkanı Ebert ile gerici Hindenburg arasında kurulan dolaysız bağlaşıklık, karşılıklı mektuplarla gerçekleşti. Aralık 1918'de Hindenburg, Cumhurbaşkanı Ebert'e şöyle yazıyordu: "Size yazıyorum çünkü bana söylendi ki siz de gerçek bir Alman olarak anavatani herşeyden çok seviyorsunuz. Anavatanın içinde bulunduğu durum nedeniyle, siz de benim gibi kişisel görüş ve isteklerinizi geriye itiyorsunuz. Bu ruhla, halkımızı tehdit eden yıkımdan kurtarmak üzere sizinle bağlaşıklık kuruyorum"

Kasım devrimi sırasında Alman Genel Kurmay başkanı olan General Groener de aynı doğrultuda kanıt veriyor: "10 Kasım 1918'de Ebert'le bir telefon konuşması yaptım. Bolşevizme ve Sovyetizme karşı savaşmak ve asayişli sağlamak için bağlaşıklık kurduk..."

"Her gün sabah 11 ile 1 arasında, yüksek komuta görevlileri özel gizli bir telefondan Ebert'le konuşuyorlardı. 10 Kasım'dan başlayarak yakın hedefimiz Berlin'de erki işçi ve Asker Temsilciler Kurulları'nın elinden almaktı."

Devrimin daha başlangıcın-

dan, sürekli olarak işçiler en sıkı bir biçimde silâhsızlandırılırken ve üzerinde silâh bulunanlar ağır cezalara çarptırılırken, sosyal demokrasi ve antant illegal karşı-devrimci birlikleri kayırdı, hoşgördü. Bu birlikler faşizmin ilk biçimleriydi. "Silâhsızlandırma" onlara asla uygulanmadı. Faşist cinayet çeteleri, dokunulmazlıkları varmış gibi, sözde "demokratik cumhuriyette" istediklerini yaptılar. Öte yanda işçilerin savunma girişimlerini, Kızıl Cephe'yi, sosyal demokrasi (1929'da İçişleri Bakanı olan Severing) acımasızca bastırdı.

Weimar Cumhuriyeti bu temelde yükseldi. Ve faşizm, sosyal demokrasinin kanatları altında erke doğru ilerledi.

Weimar Cumhuriyeti kâğıt üzerinde "dünyanın en özgür demokrasisiydi". Gerçekte ise, eski rejimin gerici kurumlarının savunusuna, işçilerin şiddetle bastırılmasına sürekli sıkıyönetimlere ve diktatörlüklere (1918-1919'un kanlı bir biçimde bastırılması; 1920'de Kapp Darbesi'nden sonra Ruhr'daki terörde, ayaklamaya katılan subayların kurdukları askersel mahkemeler devrimci cumhuriyeti savunmuş işçilerin yargılanması; 1921'de Saksonya'daki Hosing terörü; 1923'de Saksonya'da seçimle başa gelmiş Zeigner hükümetini Reich'in askersel devirmesi; von Seeckt diktatörlüğü ve tüm Almanya'da sıkıyönetim; 1929'da Severing'in emriyle 1 Mayıs gösterilerinde işçilerin kurşunlanması; 1930'dan 1933'e dek

Beyaz Birlikler Baviera Sovyetleri'ni ezmek için ilerliyor.

diktatörlük) bir kılıftı.

Faşizm, artan hoşnutsuzluğu, ekonomik sıkıntıyı, köleleştirici Versay anlaşmasına ve onun haracına karşı yaygın olan kızgınlığı kullandı. Ama bunları kullanabildi ve bu temelde bir yığın hareketi çıkarabildi çünkü işçi sınıfının çoğunluğunu yöneten sosyal demokrasi, bu konularda yöneticiliği boş bırakmıştı. Tam tersine kendisi kapitalizmle, Versay'la, haraçlarla ve yığınların üzerindeki baskı rejiminin tümüyle özdeşleşmişti. Ve faşizm güçlenebildi, silâhlı gruplarını oluşturabildi çünkü ta erke getirilene dek devlet aygıtı, polis ve ordu, yargı organları ve büyük kapitalistler, her alanda onu koruyuyor ve destekliyordu.

2. Nasyonal Sosyalizmin Büyümesi

Faşizmin habercisi olan ilk karşı-devrimci birimler subaylardan ve eski subaylardan oluşuyordu. Nasyonal sosyalizmin

Büyük Oktobr'in alevleri tüm Avrupa'yı sarmış, buralarda devrimin meşalelerini yakmıştı. Bunun en canlı örneklerinden biri de Baviera Sovyet Cumhuriyeti'nin kurulmasıydı.

geldi?

teorik kurucusu Feder orduda öğretmendi. Ordu yetkilileri, Hitler'i yığın ajitatörü olarak ortaya sürmeden önce yoğun bir politik kurstan geçirmişlerdi. Ve Nasyonal Sosyalist Parti'yle ilk ilişkiye geçmesi, kendi otobiyografisinde de belirttiği gibi, ordunun emriyle olmuştu.

Kapp darbesinde olduğu gibi, yalnız belli subaylara, junkerlere (toprak ağalarına -İ.S.) ve bürokrasiye dayanan, erken karşı devrim girişimleri ancak yenilgiyle sonuçlanabilirdi. Uzun süre ajitasyonu yapılmasına karşın, 1923'deki Hitler-Ludendorff darbesi de hemen rezil bir biçimde çöktü. Devlete karşı bu silâhlı ayaklanmalara gösterilen yumuşak tavır, nasıl karşı devrimin yarı resmi koruma altında geliştiğini açığa çıkarıyordu. Kapp'da başkaldıranlar hiç cezalandırılmadılar oysa onlara karşı direnen işçilere ağır cezalar verildi. Ludendorff'a hiç ceza verilmedi. Hitler'in ise, birkaç ay tutukluluktan sonra, ajitasyonu sürdürmesine izin verildi. Ama tüm darbelerin yenilgisi gösterdi ki, askersel terör örgütlenmesinin yanısıra, derin kökleri olan bir yığın partisi gerekiyordu. Ve sonraki yıllarda faşizm diktatini bu gerek çevresinde topladı.

Alman nasyonal sosyalizminin yığın ajitasyonu, 1920'de benimsenmiş olan Yirmi beş maddeli programa dayanıyordu. Nazi ajitasyonu, özellikle, Hitler'in, daha sonra da Gobelis ve Strasser'in yönetiminde geliştirildi. Yal-

Ernst Toller, ilk Alman Sovyet Cumhuriyeti'nin başkanı.

nızca köylülüğe ve kent küçük burjuvazisine değil, endüstriyel semtlerdeki emekçi yığınlara da yöneltildi. İtalyan faşizmi, "sosyalizm" kılıfını erkenden bırakıvermişti. Oysa Alman faşizmi ancak "sosyalizmden" yana geçinerek yığın tabanı yaratabildi. Nasyonal sosyalist propaganda, anti-Semitizmin, anti-kapitalizmin, Versay'a karşı, Almanya'ya uygulanan baskıya karşı şovenist çıkışların kaba ve delice bir karışımı niteliğini taşıyordu. Çelişkileri, ilkesizliği ve demogojisi İtalya örneğinden çok daha açıktı.

Faşizm, ancak Sosyal Demokrasi kendini tümüyle sergiledikten, büyüyen ekonomik bunalım içinde yığınsal bir düş kırıklığı yarattıktan sonra, kendine yığın tabanı oluşturabilir. Böyle bir duruma doğru ilk gidiş 1923 sonlarında ve 1924 başlarında, enflasyon küçük burjuvaziyi yıkıma uğrattıktan ve proletaryanın 1923 devrimci durumundaki başarısızlığından

sonra oldu. Mayıs 1924 seçimlerinde (sosyal demokrasinin 6 milyon, komünistlerin 3.6 milyon oyuna karşılık) nasyonal sosyalizmin oyları 1.9 milyona ulaştı. Ama ardından gelen durgunluk dönemi, sosyal demokrasinin yeni bir "örgütlü kapitalizm" ve "ekonomik demokrasi" çağına ilişkin verdiği sözler, sosyal demokrasiye ve sosyalizme reformist "demokratik" geçişe yeni umutlar bağlanmasını getirdi. Aralık 1924'de Nazi oyları 900,000'e düşmüştü. Dört yıl sonra 1928 seçimlerinde ise, (Sosyal demokratların 9.1 milyon, komünistlerin 3.2 milyon oyuna karşılık) 800.000 idi. Ne zaman ki dünya ekonomik bunalımı ve Brüning açlık rejimi sosyal demokrasinin verdiği tüm sözlerin baştan sonra iflasını sergiledi, ancak o zaman faşizm büyük bir adım attı. Eylül 1930 seçimlerinde oyunu, (Sosyal demokratların 8.5 milyon, komünistlerin 4.5 milyon oyuna karşılık) 6.4 milyona çıkardı. Daha sonra nisan 1932 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 13.4 milyon, temmuz 1932 seçimlerinde ise en yüksek oyunu, 13.7 milyon oy aldı.

Almanya'da faşizmin 1930-1932'deki birden patlayışını ne getirdi? Almanya'da kapitalizm, bunalım karşısında yeni yöntemlere geçmek gereğini duyuyordu. Devrimin sosyal kazanımlarından arta kalanlarını da silip atmak gerekiyordu. Bu kazanımlar, işçi sınıfı içinde sosyal demokrasinin etkisinin başlıca temelini, politikasının ürünleri diye gösterdiği mallarını oluşturuyordu. Devrimden hemen sonraki ödümlerin yerine, artık kapitalizm işçilere karşı gaddar ekonomik önlemlere başvurmak gereğiyle yüzyüzdü. Bunun için yeni diktatörlük biçimleri gerekiyordu. Sosyal demokrasi Federal Hükümet'ten alındı ve 1930 yazında ülkeyi parlementsuz, olağan dışı durum yöntemleriyle ama sosyal demokrasinin desteğiyle yöneten Brüning diktatörlüğü kuruldu. Açlık kararları bu temelde gerçekleşti. Resmi sayılara göre, 1929'la 1932 arasında işçilerin ortalama haftalık ücretleri 42,20 marktan 21,06 marka düşürüldü. İşverenlerce ödenen toplam maaş ve ücretler 47,5 milyar marktan 25,7 milyar marka düştü. İşsizlik 8 milyona çıktı. İşsizlik sigortası ortalama 9 marka indirildi. Tüm bu diktatörlük ve saldırı sosyal demokrasinin desteğiyle yürütüldü. Faşizmin hızla büyümesini olanaklı kılan koşullar bunlardı.

Eğer sosyal demokrasi Brüning diktatörlüğüne ve açlık saldırısına karşı komünistlerle güç birliği yapsaydı, hiç kuşku yok ki ağır kapitalist saldırı işçi sınıfı cephesini zayıflatıp da faşizme varamazdı. Tam tersine, sınıf savaşımını yoğunlaştırır, işçi sınıfı cephesini ve bu temelde en geniş yığınların harekete geçirilmesini hızlandırır, faşizme tutunacak dal bırakmazdı. Ama sosyal demokrasi, komünistlerle güç birliğinden, "ehveni şer" politikası adına Brüning diktatörlüğünü, açlık kararlarını desteklemeyi ve işçilere karşı saldırının yürütülmesine yardım etmeyi yeğ tuttu. Bu, faşizmin belirleyici hazırlık yıllarında proleter kampdaki can alıcı zayıflıktı. Ancak proleter safların böyle bölünmesiyedir ki 1930-32 arası kritik yıllarda insiyatif faşizme geçti.

Alman kapitalizminin önderleri farkındaydılar ki ekono-

mik bunalımda izledikleri toplu saldırı politikası kaçınılmaz olarak sosyal demokrasinin tabanının daralması ve komünizmin güçlenmesi anlamına geliyordu. Zayıflamış ve saygınlığını yitirmiş bir sosyal demokrasi artık komünistlerin ilerlemesini tutamazdı. Komünistlerin güçlenmesini kırmak için ortaya yeni bir politik sistem sürmek, yeni bir yığın örgütlenmesi ağı kurmak ve işçi sınıfını ezmek gerekiyordu.

Bu zamana dek, elde yedek bir araç olan nasyonal sosyalizmi, Alman kapitalistlerinin ve toprak ağalarının belli bir kesimi destekliyordu. Oysa Brüning diktatörlüğü dönemiyle birlikte, büyük kesimi nasyonal sosyalizmin kasalarına aktı. Bu yıllarda, politika tarihinde eşi görülmemiş, güçlü, çok yanlı, aşırı bir ajitasyon yürütüldü. Nasyonal sosyalizmin bu dönemdeki dev. yapay yayılması (1932 sonbaharında bu, aynı hızla sonmeye başlamıştı bile), tüm kapitalist aygıtın iyi örgütlenmiş bir ürünüydü. Nüfusun politik olarak geri, huzursuz tüm unsurları nasyonal sosyalizmin ağına düşürüldü.

Sosyal demokrasiye düş kırıklığına uğrayan sınıf bilinçli işçiler komünizmi seçtiler. Geri unsurlar ise faşizme kaydılar. Ardarda seçim sonuçları bu süreci gösteriyor. 1930'la 1932 arasında sosyal demokrasi 1,339,000 oy kaybederken, komünistler 1,384,000 oy kazandı. Güçlü bir Komünist Partisi'nin varlığı sonucunda sosyal demokrasinin kayıpları çekimsizliğe ya da sınıf düşmanlarına değil, militan işçi sınıfı cephesine kaydı. Dev Nazi kazanımlarının kaynağı ise eski burjuva partilerinin seçmenleri ve önceleri oy kullanmayanlardı.

DİRİMSSEL SORUN : BİRLEŞİK CEPHE

Eğer birleşik olsaydı, işçi sınıfının toplam gücü, bütün Nazi ajitasyonuna karşı, faşistlerin gücünden yine de çok üstündü. Yalnızca niceliksel bir desteğe olan oy sayılarında bile, bir seçim dışında, hep işçi sınıfı güçleri üstündü. İşçi sınıfının potansiyel toplam oyunun (kapitalist diktatörlüğe karşı birleşik savaşın dev itici gücü olsaydı, bu çok daha da artardı) bir göstergesi olarak sosyal demokratlarla komünistlerin oylarının toplamı, temmuz 1932 seçimleri dışında, hep Nazi toplamını aşırıyordu. Temmuz 1932'de ise Nazilerin 13,732,000 oyuna karşılık, 13,229,000 idi. Ama dört ay gibi kısa bir süre sonra, kasım 1932'de, Nazilerin 11,729,000 oyunu yine aşmış, 13,241,000 olmuştu. Bu yalnızca seçimlerde kafa sayısı açısından durum. Her gerçek toplumsal ve politik sınıfta, örgütlenmede, homojenlikte, toplumsal rolünde, politik bilinç olarak ve savaş yeteneğinde, işçi sınıfı güçleri, eğer birleşik olsaydı, Nazilerin karışık seçmen yığından çok daha üstün olurdu.

Böylece, can alıcı sorun işçi

Hitler, SS birliklerinin bir resmi geçidinde. Ancak sosyal demokratların yardımı olmadan faşist erkin yolunu temizlemeye ne SA'lar ne de SS'ler yetmezdi.

sınıfının birleşik savaşıydı. Komünist Partisi de tüm çabalarını buna yöneltti. Sorun giderek daha güncelleştikçe, Komünist Partisi, faşizme ve kapitalist saldırıya karşı birleşik işçi sınıfı cephesi için, hem işçi yığına, hem de özellikle Sosyal Demokrat Parti'ye ve Genel Sendikalar Federasyonu'na çağrı üzerine çağrı yayınladı.

Komünist Partisi'nin ve Kızıl Sendika muhalefetine ulusal çapta ilk çağrısı nisan 1932'deydi. Bütün işçi örgütleri yaklaşan ücret saldırısına karşı eylem birliğine çağrılıyordu. Bu çağrı sendikaların ve Sosyal Demokrat Parti üyelerinin alt düzeylerinde belirli bir tepki uyandırdı ama birleşik cepheye yasak koyan Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticilerince reddedildi.

Birleşik cephe için ikinci çağrı, von Papan diktatörlüğü Prusya'daki sosyal demokrat hükümeti görevinden attıktan sonra, 20 temmuz 1920'de yapıldı. Komünist Partisi Sosyal Demokrat Parti ve Genel Sendikalar Federasyonu yürütme kurulu üyelerine doğrudan seslendi. Olağanüstü durum karamelerinin kaldırılması ve fırtına birliklerinin yasaklanması için, ortaklaşa bir genel grev örgütlenmesini önerdi. Sosyal Demokrat Parti bunu da reddetti. Genel grev çağrısını provokasyon olarak niteledi ve faşizme karşı koymanın tek yolunun seçim sandığı olduğunu bildirdi.

Birleşik cephe için üçüncü çağrı, Hitler başbakanlığa getirildikten sonra, 30 ocak 1933'de yapıldı. Bu çağrı öylesine geniş bir yankı uyandırdı ki, sosyal demokrat yöneticiler çağrıyı reddedip nedenlerini kendi yayın organlarında açıklamak ve "saldırmazlık anlaşması" gibi öneriler ileri sürmek zorunda kaldılar. Ancak Hitler'e karşı herhangi bir eylemi, yasal olarak iktidarda olduğu gerekçesiyle, özellikle dışlıyorlardı.

Dördüncü birleşik cephe çağrısı, Raystag yıkıldıktan, Nazi terörü tüm şiddetiyle başladıktan sonra, 1 mart 1933'de yapıldı. Sosyal Demokrat Parti ve sendika yönetimi bunu yanıt-

sız bıraktı. Onlar faşizme altın da da sosyal demokrasiye hoşgörü gösterilmesi konusunda bir anlaşmaya varmak için çabalyorlardı.

Bu doğrudan birleşik cephe çağrılarının yanısıra, Komünist Partisi sosyal demokrat, sendikacı ve sendikasıız işçilerle birleşik cepheyi tabandan kurabilmek için de var gücüyle çalıştı. Bu çabanın geniş ölçüde yankı uyandırdığını, yığınsal gösterilerin, grev ve eylemlerin artması gösteriyor. Ne var ki, Sosyal Demokrat Parti ve sendika yöneticilerinin koydukları yasak, birleşik cepheye katılan bütün aktif üye ve örgütleri atmaları, tabandaki oluşumun etkin bir güce ulaşmasına büyük engel oldu.

Böylesi bir gelişim karşısında, yansız bir yargı ancak şu yargıya varabilir: Hitler'i yenebilecek tek güç olan birleşik işçi cephesi, yalnızca ve yalnızca Sosyal Demokrat Parti ve sendika yönetiminin koyduğu yasak ile olanaksız kılındı. Almanya'da faşizmin başarısına olanak açan belirleyici koşullar buydu.

Sosyal demokrasi işçi sınıfı cephesini reddetti çünkü faşizmi yenmenin doğru yolu olarak gösterdiği başka bir çizgiyi, burjuvaziyi birlik ve burjuva devlete destek çizgisini izliyordu. Bu "ehveni-şer" denen çizgiydi. Neydi bu "ehveni-şer" kavramı? Demokratik biçimler bir yana atıldıktan sonra bile, Hindenburg, Brüning, von Papan ve von Schleicher başta olmak üzere, her darbe pasif, savaşımsız kabul edilmeliydi. Oysa gerçekte, bu diktatörlük biçimleri (Hindenburg, Brüning,...) tam faşizme temel hazırlıyor, adım adım işçilerin direnişini kırıyor ve işlevin tamamlayınca da devleti Hitler'e devrediyordu. Böylece, "ehveni-şer" çizgisi, faşist tiranlığın her aşamasını pasifçe kabullenmek anlamına geliyordu. Hitler başa geldikten sonra bile, onun "legal" olarak başta oluşu, "illegal" Nazi terörü yanında "ehveni-şer", bu yüzden karşı konmamıştır. dendi. Sosyal demokrasinin bu çizgisi, Almanya'da faşizmin savaşımsız başarısını sağladı.

Bu politikanın ilk adımı 1930'dan başlayarak Brüning diktatörlüğüne "hoşgörü" göstermekti.

İkinci belirleyici adım 1932'de Hindenburg'un Cumhurbaşkanlığına desteklenmesiydi. Sosyal demokrasi (komünistlerin "Hindenburg'a bir oy Hitler'e bir oydur" diye işçileri uyarmalarına karşılık), gerici Hindenburg'un utkusunu Hitler'i yenmek için gereklidir, diye ayak diredi. Ve Hindenburg sosyal demokrasinin desteğiyle Cumhurbaşkanı olduktan sonra daha bir yıl geçmeden Hitler'i iktidara getirdi.

Üçüncü belirleyici adım, temmuz 1932'de von Papan'ın Prusya'daki sosyal demokrat hükümeti devirmesini pasifçe kabullenmekti. Herkes genel grevi kaçınılmaz görüyordu. Oysa sosyal demokrat bakanlar, Leipzig'deki yüce mahkemeye başvurular. Mahkeme, ince yasal tartış-

Cumhurbaşkanı Hindenburg, Potsdam'da Reichtag'ın (Almanya parlamentosu) töreninde Hitler'le el sıkışıyor. Burjuvazi, erki nazilerin eline sunuyor.

Dünya işçi sınıfının büyük ustası

Karl Marks 160 yaşında

Türkiye Komünist Partisi Marks'ın 160. doğum yıldönümünü kutlamak için değişik parti örgütlerinden temsilcilerin katıldığı geniş ve genel bir toplantı yaptı. Gizlilik koşullarında başarıyla gerçekleştirilen bu toplantıda, Marks'ın öğretisinin evrenselliği üzerinde duruldu. Marks'ın öğretisinin eskidiği yolundaki oportünist tezler çürütüldü. Marks'ın, tüm insanlığın ilerlemesine damgasını vuran öğretisinin geçerliliği vurgulandı. Marksizm'in, çağımızda Leninizm olarak tüm canlılığıyla uluslararası proletaryaya yol gösterdiği belirtildi.

Toplantıda, Marksizm-Leninizm ilkelinin TKP programında yaratıcılıkla uygulandığı, Türkiye işçi sınıfının her gün Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in yüce düşüncelerine daha sıkı sarıldığı açıklandı. Türkiye'de sınıf savaşının bir dizi sorununa Marksizm-Leninizm'in temel ilkeleri ışığında yanıtlar verildi.

Öte yandan, bu tarihsel günlemeyi kutlamak için TKP'nin Sesi redaksiyonu da proletarya antrenasyonunu, proletarya diktatörlüğü ve revizyonizme karşı savaş konularını içeren bir seminer düzenledi.

Proletarya enternasyonalizmi

160. doğum yıldönümünü kutladığımız bilimsel komünizmin kurucularından Karl Marks devrimcilere, emperyalizme karşı barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşan güçlere büyük bir teorik miras bırakmıştır. Bu miras sadece geçmiş ve günümüze değil, geleceğe de ışık tutuyor.

Marksizm'in temel ilkelerinden biri proletarya enternasyonalizmidir. Proletarya enternasyonalizmi, sınırlı ve bedensiz yok etmek için savaşanların dayanışması, çağımızın en devrimci, en güçlü gerçeğidir. Uluslararası işçi ve komünist hareketinin yüce önderi Marks, 1. Enternasyonal'i "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz" belgisiyle kurmuş, komünist hareketin temellerine proleter enternasyonalizmi harcı atmıştır.

Proletarya enternasyonalizmi, dünya devrim sürecinin ana güçlerinin yani dünya sosyalist sisteminin, uluslararası komünist ve işçi hareketinin ve ulusal kurtuluş savaşını veren halkların emperyalizm karşısında, her ülkede gericiğe, kapitalizme karşı savaşta gelişmelerini, güçlenmelerini kolaylaştıran koşulların yaratılmasına büyük bir katkıda bulunuyor. Bugüne kadar uluslararası komünist ve işçi hareketinin elde ettiği her utkunun, kazanımın, başarımın temelinde proletarya enternasyonalizminin gücü yatıyor.

Lenin'in, Marks ve Engels'in devamcısı olarak, "kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci savaşın gelişmesine bütün varlığıyla katılmak, böylesi bir savaşımı, böylesi bir çizgiyi ve yalnızca böylesine ayrımsız bütün ülkelerde propaganda, maddi ve moral yardımla desteklemek" biçiminde formüle ettiği proletarya enternasyonalizminin günümüzde önemi daha da artmıştır. Proletarya enternasyonalizminin içeriği sosyalizm için verilen savaşı geçirdiği aşamalara, dönemlere bağ olarak gelişmiştir. Fakat onun sınıfsal özü değişmemiştir. Proletarya enternasyonalizmini yaşama geçiren komünist partilerinin sınıfsal amacı, konumu, komünizm için savaştır. Onların bu savaşta dayanışmalarının ideolojik temeli ise Marksizm-Leninizmdir.

Büyük Ekim Sosyalist devriminin, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olarak bellirlediği ve bilimsel-teknik devrimin hızla yol aldığı günümüzde, ekonomik, politik, kültürel ve sosyal alanlarda sayısız denecek kadar çok sorun uluslararası bir nitelik ka-

zanmıştır. Emperyalizm, uluslararası dev tekeller, toplumsal yaşamın çeşitli alanlarındaki bu enternasyonalizme sürecini, sömürüyü daha da artırma yönünde götürmeye, her ülkede kendi egemenliklerini kurma ve pekiştirme yönünde kullanmaya çalışıyorlar. Emperyalizm, onun askersel paktları NATO'lar, CENTO'lar halklara silâhlanmayı dayatmakta, barışı tehdit etmekte ve her ülkede en gerici, faşist güçleri örgütlemektedirler.

Bütün bunlar proletarya enternasyonalizminin yasallığını, onun güncel önemini gösteren koşullardır. Bütün bunları çözüme kavuşturabilmek ve emperyalizmi ulusal ve uluslararası ölçülerde geriletebilmek gücüne yalnızca proletarya enternasyonalizmi temelinde işbirliği yapan dünya devrim sürecinin üç ana koluna sahiptir.

Emperyalizmin karşısında, uluslararası işçi sınıfının en büyük kazanımı dünya sosyalist sistemi, en büyük güç olarak durmaktadır. Emperyalizmin boyunduruğuna karşı savaşan halklar, sosyalist ülkelerin gösterdiği çok yönlü dayanışmanın en güzel örnekleridir.

Sovyetler Birliği'ni, dünya sosyalist sistemini daha da güçlendiren enternasyonalist bir politika izlemek günümüzde proletarya enternasyonalizminin en başta gelen koşuludur. Bu, komünist partileri için en başta gelen enternasyonalist bir ölçüttür.

TKP, Türkiye komünistleri Marksizm-Leninizm'in bu temel ilkesini her zaman gözbebeği gibi korumuşlar, bu ilkeye bağ kalmışlardır. TKP, bu bağlılığını Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin Berlin Konferansı'nda bir kez daha kesinlikle dile getirmiştir.

Proletarya diktatörlüğü

Marksizm'in temel ilkelerinden biri de proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü, burjuva ideologlarının Marksizm'e-Leninizm'e en fazla saldırıdıkları alanlardan biridir. Bu bir raslantı değildir. Devrimci sürecin geliştiği ve derinleştiği günümüz koşullarında, proletarya diktatörlüğü sorunu özel bir önem kazanmıştır. Önceleri olduğu gibi, bugün de devrimin ana sorunu erk sorunudur. Sorun, tüm emekçi yığınlarla, başta emekçi köylülerle bağlaşıklık kuran işçi sınıfının erki mi, yoksa burjuvazinin erki mi sorunudur. Üçüncü bir yol yoktur. Komünist partilerinin, devrimci

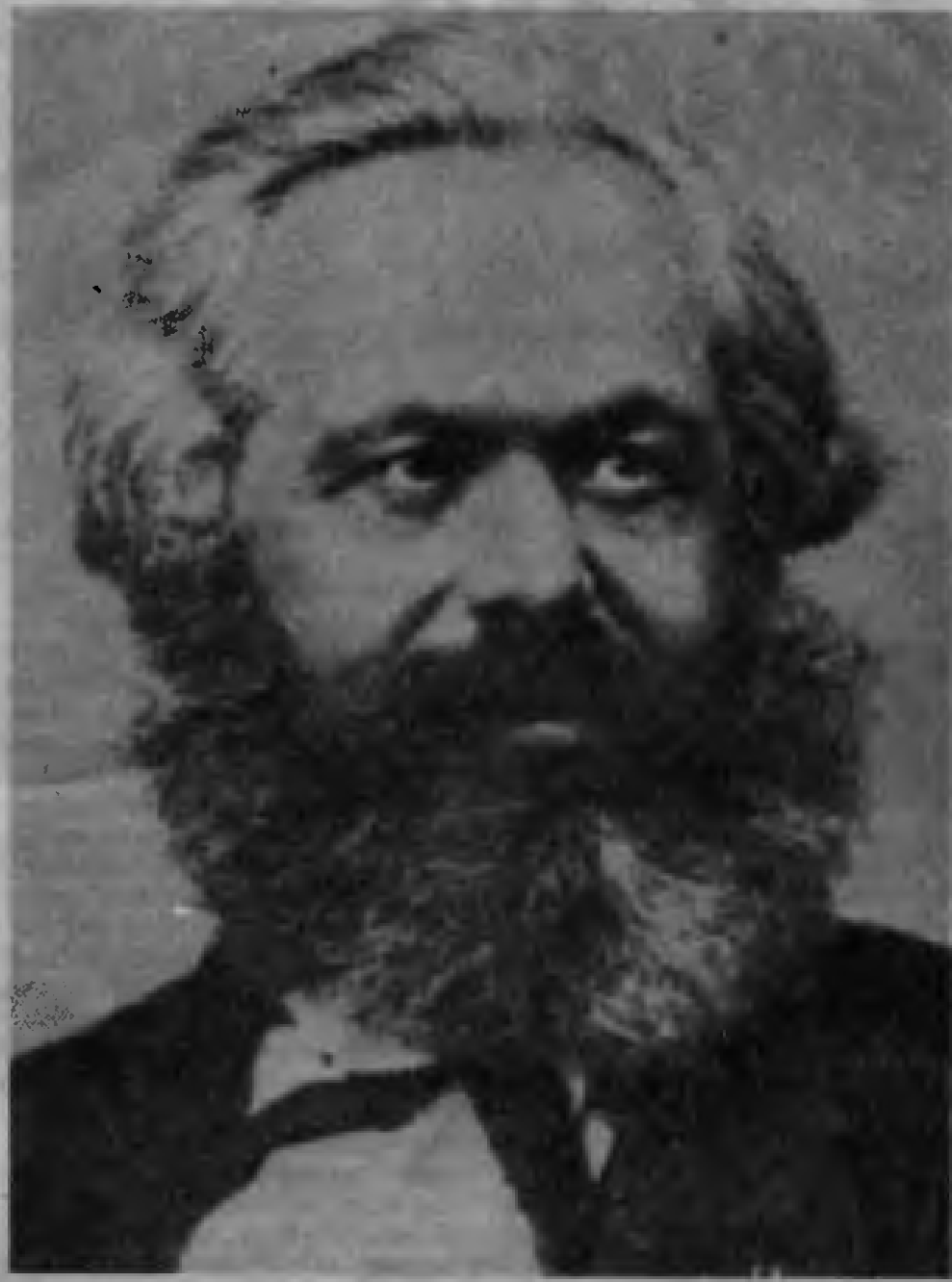
güçlerin proletarya diktatörlüğü üzerinde önemle durmaları bundan ileri geliyor.

Marks'ın, Engels'in ve Lenin'in yapıtlarında, proletarya diktatörlüğünün tüm ilkesel yönleri arasında organik bir bağ ve bütünlük vardır. Proletarya diktatörlüğü terimi ilk kez Fransa'da, 1848 Haziran ayaklanmasında kullanılmıştır. O zaman Fransız proletaryası şu devrimci sloganı ortaya atmıştı: "Burjuvazinin erkinin devrilmesi, işçi sınıfının diktatörlüğü". İşte bu savaş sloganı Marks ve Engels'in yapıtlarında, devlet üzerine diyalektik materyalist öğretinin ana ilkelerinden biri düzeyine yükseltilmiştir. Marks ve Engels'in yapıtlarında proletarya diktatörlüğü buna eş anlamda kullandıkları "proletaryanın politik egemenliği" kavramlarına sürekli olarak raslamak mümkündür.

Marks ve Engels her zaman, sömürüye karşı sınıf savaşının başarısını, sosyalist devrimin utkusunu proletarya diktatörlüğüne bağlamışlardır. Marks'ın proletarya diktatörlüğü üzerine değerli teorik mirası Leninizm dışında düşünülemez. Lenin, devrimci yaşamının ta başından beri Marks ve Engels'in proletarya diktatörlüğü öğretisini çarpıtmak isteyen oportünistlere ve revizyonistlere karşı kesin bir savaş yürütmüştür. Lenin, proletarya diktatörlüğünün, kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamasının bir yasallığı olduğunu, kapitalizmden sosyalizme geçiş için proletaryanın devrimci diktatörlüğü dışında düşünülemezliğini belirtmiştir. Lenin, proletarya diktatörlüğü öğretisini, emperyalizmi temellerinden sarsan sosyal devrimlerin ateşleri içinde burjuva toplumu içindeki çelişkilerin görülmemiş bir düzeyde keskinleştiği yeni bir tarihsel aşamada geliştirmiştir.

Günümüzde proletarya diktatörlüğünün gelişmesi, komünist partilerinin savaşı ve yaratıcı girişimleriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde sosyalist toplumun kuruculuğu deneyimleri, dünya komünist ve işçi hareketinin erk için, devrimci dönüşümler için savaşımı, proletarya diktatörlüğü fikrinin Marksizm'in-Leninizm'in temeli üzerinde daha fazla zenginleşip gelişmesine de yardım etmiştir.

Bugün proletarya diktatörlüğü ilkesine karşı saldırılar yalnız burjuva ideologlardan değil, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki bazı komünist parti yöneticilerinden de geliyor. Türkiye Komünist Partisi, nereden gelirse gelsin, proletarya diktatörlüğü ilkesine karşı saldırıları kesinlikle yeriyor. TKP, işçi sınıfının, bütün ulusal demokratik güçlerin savaş birliğini, başta işçi-köylü bağlaşıklığını kurmaya yöneli-

yor. TKP, devrimci yoldan ileri-demokratik bir düzene oradan da sosyalizme geçmek, bunun için işçi sınıfının, diğer emekçi katmanlarla bağlaşıklık içinde erki kurmak için savaşıyor. Proletarya diktatörlüğü gelmiş geçmiş bütün demokrasilerin en yüksek biçimidir. Proletarya diktatörlüğü yalnız sömürücülere karşı yönelik olur. Emekçi halk için, haklarından gerçek anlamda yararlanmasını kolaylaştıracak bütün maddesel ve felsefi koşulları yaratır, emekçilerin devlet yönetimine, sosyalist toplum kuruculuğuna en geniş ölçüde katılmalarını sağlar.

Oportünizme ve revizyonizme karşı savaş

Marksizm ortaya çıktığı günden bu yana sömürüye, kapitalizme, gericiğe karşı verdiği savaşla paralel olarak revizyonizme, oportünizme, onun her türüne karşı ardıcıl, kesin bir savaş yürütmüştür. Marks ve Engels, 19. yüzyılın ortalarında, işçi sınıfının birliğine karşı çıkan, işçi sınıfının örgütlenmesini engelleyen Proudhoncular Lassalcılara, Blanquicilere, Bakunincilere karşı kesin bir savaş vermişler, bunların içyüzünü, sosyal ve ideolojik kaynaklarını ortaya koyarak işçi sınıfı içindeki dayanaklarını yıkmışlardır.

Marksizm'e saldırılar Marks ve Engels'in ölümlünden sonra özellikle artmıştır. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında dünya işçi hareketinde Marksizm'e düşman bir akım olarak beliren revizyonizm, Marksist öğretinin tüm bölümlerini revize etmeye girişmiştir. Marksizler yüz yıldan fazla bir zamandır bilimsel komizmin düşmanlarına karşı çetin bir savaş veriyorlar. Sağ ve sol oportünistlere, revizyonistlere, dogmatik ve sektörlere karşı ardıcıl olarak savaşıyor.

Lenin, Bolşeviklerin uzun yıllar oportünizme karşı savaşmaksızın devrimi utkuya kavuşturmalarının, devrimi savunmalarının olanaksız olduğunu belirtmiştir. TKP de bütün varlığı boyunca, bir yandan emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, ge-

riciliğe, sömürüye karşı, öte yandan da işçi sınıfı içindeki oportünistlere, revizyonistlere, likidatörlere karşı savaşıyor. Bu sapık akımlar ülkemizde, özellikle işçi sınıfının örgütlenmesi sorunlarında açık biçimde ortaya çıkmıştır. TKP'nin illegal örgütlenme biçimine karşı çıkmada, illegal parti örgütlerine gerek olmadığı yolundaki savlarda kendini göstermiştir. TKP'ye karşı değişik çevrelerden bu tür saldırılar günümüzde de sürdürülüyor. Bu sapık akımlara karşı savaş değişik zamanlarda, değişik biçimlerde sürmüştür. Partimiz bu savaşlarda derin yaralar almıştır. Ama sonunda, bu sapık akımların etkisinden, parti içine girmiş, yönetimine yerleşmiş oportünist elemanlardan kurtulmuştur.

Oportünizme, revizyonizme karşı savaş günümüzde de işçi sınıfı arasında eylem gösteren çeşitli sapık akımlara karşı sürmektedir. Bunlar arasında özünde işçi sınıfıyla burjuvazi arasında barış, uzlaşma öneren sosyal demokratizm, revizyonizm, çeşitli legal sosyalist partilerde kümelennmiş anti-TKP'ci, oportünist çevreleri sayabiliriz. Bugün emperyalistlerle, faşistlerle açık işbirliği yapan, Sovyetler Birliği'ne, sosyalist dünya sistemine, işçi sınıfının kurtuluş hareketine, onun öncü gücü TKP'ye uluorta saldıran Maoocular ise karşı-devrimci bir hareket oluşturuyorlar. TKP, karşı-devrimci Maoocula karşı savaşıırken onların peşinden sürüklenen aldanmış elemanları sürekli uyarıyor. Çeşitli goşist nitelikteki gençlik gruplarını da bunlardan ayrı tutuyor. Bunların kendilerine özgü sınıfsal ve ideolojik özelliklerini gözönünde tutarak, bunları ikna ederek, anti-faşist, anti-emperyalist savaşlarda eylem birliği kurarak doğru çizgiye çekmeye çalışıyor.

Günümüzde iki ideoloji arasında, proletaryanın ve burjuvazinin uzlaşmaz, sınıfsal konumlarını yansıtan sosyalist ideoloji ile burjuva ideolojisi arasında çetin bir savaş sürüyor. Uluslararası komünist hareketi burjuva ideolojisine karşı, oportünizmin, revizyonizmin bütün türlerine karşı ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu savaş, kapitalizm var oldukça sürecektir. Bu savaşta Marksizm'e-Leninizm'e bağlılık komünist hareketin, komünist partilerinin yeni yeni başarılarının güvencesidir. TKP, Marksizm'e-Leninizm'e, proletarya enternasyonalizmine sınıksız bağlı olarak Leninci savaş yolundan yürüyecektir.

Büyük Utku'nun 33. yıldönümünü

SBKP Genel Sekreteri Leonid Iliç Brejnev

Kızıl Ordu'nun dünyayı Hitler faşizminden kurtarmasından bu yana 33 yıl geçti. 9 Mayıs 1978'de Büyük utku'nun 33. yıldönümünü kutladık. Bu utkunun yüce yaratıcısını, yiğit Sovyet halkını ve 22 milyon şehidini saygıyla andık, anıyoruz.

Ancak Sovyet halkının çilesi 9 Mayıs'ta sona ermedi. Nazi çapulcuları Sovyet ülkesini baştan aşağıya yakıp yıkmış, endüstri ve tarımın en gelişkin olduğu bölgelerde taş üzerine taş bırakmamıştı. Şimdi önde yeni bir savaş, yeniden doğuş savaşı duruyordu.

SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Yüce Sovyeti Prezidyumu Başkanı Leonid Iliç Brejnev, "Yeniden Doğuş" başlıklı anılarında içte bu savaşın bir kesidini anketiyor. Aşağıda bu yazının özetini sunuyoruz:

1946 yılının sıcak aylarında parti, beni Zaporojne kentine gönderdi. Merkez Komitesi'nden aldığım yetkiyle zaman yitirmeden işe koyuldum.

İnceleme gezime sabahın erken saatlerinde başladım. Ancak kömür ve kimya işletmelerine daha doğrusu bunlarda geriye kalanlara ulaşamadım. Yol burada bitiyordu. Karanlık basana değin bu işyerlerini dolaşım. Her yer un ufak olmuş, beton bloklar, kırık tuğlalar, moloz yığınları ve eğrilmiş demir çubuklarla doluydu. Endişe verici bir görüntü.

Temizleme çalışmaları tam hızla sürüyordu. Binlerce yapım işçisi ünitelerin tümüne aynı anda bakıyordu.

Hitlerciler baraja (Dinyeper Hidroelektrik güç İstasyonu na - I.S.) havadan herbiri yarımşar tonluk yüz adet bomba atmışlardı. Faşistler, alçakça planlarını tümüyle uygulayamamıştı ama tribünleri, jeneratörleri ve vinçleri havaya uçurmuşlardı. Tüm kent yıkıntıya dönmüştü. Devlet Komisyonu'nun yayınladığı rakamlara göre Zaporojne debinden fazla apartman, 24 hastane, 74 okul, iki enstitü, 5 sinema, 239 dükkân yerle bir olmuştu. Ne su, ne ısıtma, ne de elektrik kalmıştı. Kent çevresinde tarım da büyük zarara uğramıştı.

Merkez Komitesi beni çok güç bir dönemde Zaporojne'ye göndermişti. (L.I. Brejnev, 30 Ağustos 1946'da SBKP (Bolşevik) Merkez Komitesinin önerisiyle Zaporojne Parti Komitesi'nin 1. Sekreteri seçildi. - I.S.)

Bu görevin devlet için yalnız ekonomik açıdan değil, politik olarak da önemli olduğunu çok iyi biliyordum. Sorunun özü, 1946-50 yıllarını kapsayan 4. beş yıllık plandan kaynaklanan bir karara dayanıyordu. Bu karar Zaporojne demir ve çelik işletmelerinin yeniden doğuşunu içeriyordu. Ülkenin günününde, ince metal tabakaların üretimi yeniden onarılmalıydı. Bu, çelik ve motorlu taşıtların, traktörlerin üretimi için zorunluydur.

Soğuk savaş yeni başlamıştı. Plan açıldı. Kapitalist güçler bizi, başka hiçbir seçenek olmaksızın makina ve çelik tabakalar istemeye zorlayacaklardı. Ama okyanusun ötesindeki "akıllı adam" yanlış hesap yapmıştı. Tüm dünya sosyalist ekonomisinin sınırsız rezervlerini, planlı ekonominin sağladığı olanakları bir kez daha görecekti. Biz gerektiğinde tüm güçlerimizi yeniden gruplaştırdık ana sorunlar üzerinde yoğunlaştırebiliyorduk.

Dinyeper Hidroelektrik Güç İstasyonu 1947 baharında yeniden çalışmaya başladı. Yüzlerce insan yapım yerlerinde çalışıyordu. İnsanlar partiye üye yazılıyorlardı. Parti safları en iyi çalışanlarla büyüyordu. 1947'nin ilk yarısında 1946 yılından hemen iki katı fazla işçi üye kaydettik.

Yapım işinin tüm sorunlarını ele almak zorundaydım. Birçok güçlükler vardı. Hergün yeni sorunlar çıkıyordu. Bölgede elektrik lambaları bulmak ola-

naksızdı. Bu olmaksızın da iki vardiya çalışmaya geçemedik. Merkez Komite'ye yazdım. Durumu açıkladım ve 3000 adet elektrik lambası istedim. 3 gün içinde yalnızca olumlu yanıt almakla kalmadık, lambaları da aldık. Bu, Merkez Komitesi'nin dev endüstrinin yeniden yapılmıyla ilgili en küçük sorun dahi olsa herhangi bir isteme karşı gösterdiği büyük ilgiyi gösteriyordu.

Bir sabah Pologi mahallesi-ne gittim. Mahalle Parti Komitesi'nden Şerstyuk ile görüş-tüm. Huzursuz görünüyordu.

"Bugünkü Pravda'nın başyazısında azarladık. Zaporojne demir çelik işkolundaki anarmanın yavaş hızıyla ilgili. Kelimeler çok acı.

Bir süre sessiz kaldık. "Bu, Stalin'den telefon gelecek demektir" dedim. Hemen kente döndüm.

Gerçekten de o gece Stalin aradı. Çok ciddi bir telefon görüşmesi yaptık. O güne değin basarılarımızın, işyerleri- ma diye değerlendirdiklerimiz neredeyse tam tersi olduğu ortaya çıktı. Durum değişmişti - yalnız bizim bölgemizde değil, ülke çapında, dünya çapında durum değişmişti. Çelik tabaka üretecek kompleksin tümü için bitim tarihi o yılın sonbaharına alınmıştı. Bize çalışmalarımızı hızlandırma görevi verildi. Bunların, "soğuk savaş"ın başlamasıyla ilgili olduğunu belirtmiş-tim.

16 mart 1947'de SSCB Bakanlar Konseyi yeni bitim tarihleriyle ilgili bir genelge yayınladı. Bunun arkasından araç-gereçlerin yerleştirilmesini hızlandırmakla ilgili bir genelge daha yayımlandı. 8 nisan'da Merkez Komitesi yapı yerinde-ki Parti Komitesi'nin çalışması-na ilişkin bir karar onayladı. Bu karar, Komite'nin Parti ve politik karakterini nasıl ayakta tuttuğu ile ilgiliydi. Bir ay gibi kısa bir süre içinde ülkenin en yüksek Parti ve devlet organ-ları 3 kez bizim bölgesel sorun-larımıza değinmişti.

Merkez Komitesi kararını, bu karmaşık koşullarda Zaporojne Parti Komitesi'nin durumun gereksinimlerini karşılamadaki başarısızlığı dolayısıyla sert bir biçimde eleştirdi. Bu görevi henüz geçen yılın sonunda almış olma-ma karşın, tüm sorumluluğu yüklenmek zorundaydım. Bu, bir bölge komitesi 1. sekreterinin işinin diğer bir özelliği-dir: Bir komünist, bir yönetici olarak, şu ya da bu olay sırasında yoktum gibi gerekçeler geçersizdir. Bilgisizlik savlayamaz. Başka yoldaşlara sorumluluğu atamaz. O, bölge parti komitesinin yöneticisi olarak görev alır almaz, herşeyden sorumlu olur.

Merkez Komitesi kararının yayınlamasından üç gün sonra Zaporztoi'de parti üyeleri toplantısı yapıldı. Tartışmalar samimiydi. Kim olduğuna bakılmaksızın dobra dobra konuşuluyordu.

Daha sonra Merkez Komite-si'nin kararını 28 nisan'da yapılacak olan Zaporojne Kent Komitesi'nin hazırlık toplantısına gö-

türdük.

Çalışmalar giderek hızlandı. Bu sırada tüm ülke bize yardım ediyordu. Yapım sitesinin yanın-da "Gorki", "Riga", "Taşkent", "Bakü", "Uzak Doğu" imzalı çadırlar kurulmuştu. İstemleri-

TKP Merkez Komitesi'nin 27 haziran günlemeli bildirisi Yaşasın Türk-Sovyet dostluğu!

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan politik belge ve bir sürü anlaşma, çıkarılan ortak bildiri, Türk-Sovyet ilişkilerinde yeni bir dönemin açıldığını gösteriyor. Bu gelişme, NATO ve Amerikan köleliğinden kurtulmak için halkımızın yürüttüğü savaşta daha geniş olanaklar sağlıyor. Bu anlaşmalar Lenin'in ve Atatürk'ün temelini attığı Türk-Sovyet dostluk ve kardeşlikten yeniden canlandırma, daha da geliştirme yolunda atılan önemli bir adımdır.

Türkiye Komünist Partisi, komünistler imzalanan bu belgeleri yürekten selâmlıyor. Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden bu yana Sovyetler Birliği'yle dostluk ve iyi komşuluk ilkesini savunmuş, bu ilkenin yaşama geçmesi için savaşa gelmiştir. Proletarya enternasyonalizminin ilkelerinden, Lenin'in partisi Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle kardeşlikten, dünyada barışın kalesi, ulusal bağımsızlık savaşlarının güç kaynağı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'yle dostluktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Birçok komünist bu uğurda canını vermiştir.

Sovyetler Birliği'nin ardıcıl Leninci barış politikası, Türkiye Komünist Partisi'nin, işçi sınıfının, ilerici demokratik güçlerin, halkımızın savaşları ve ulusal burjuvazinin içinde gerçekçi, sağ duyulu eğilimlerin ağır basması sonucunda bugünkü gelişme sağlanmıştır. Büyük komşu-

miz 70 kentten 200 fabrika tarafından karşılanıyordu. Doğaldır ki bu çaptaki bir yapım işiyle Merkez Komitesi ve Bakanlar Konseyi'nin aktif ve etkin yardımı olmasaydı başa çıkamazdık.

En sonunda uzun süredir beklenen gün geldi. Tüm halk caddelere aktı. Her yerde mutlu-

luk ve gözyaşı vardı. Savaşta yıkılan Zaporojne kömür ve kimya işletmeleri yeniden inşa edildi ve 1947 kasımında çalışmaya başladı. O sırada kutlamalara katılmadım. Parti Merkez Komitesi beni Dnepropetrovsk bölgesine göndermişti. Yeni işime başladım.

güçler, Maocular ağır bir darbe yediler. Ama barışın, Türk-Sovyet dostluğunun, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasinin, özgürlüklerin, halkımızın düşmanları boş durmuyor. Sovyetler Birliği'yle gelişen dostluk ilişkilerine azgınca karşı çıkıyor, anti-komünist, anti-Sovyetik provokasyonlarda ayak dirlüyorlar. Faşist tirmanışı sürdürüyorlar. Kimi küçük burjuva çevreleri ise bağlanan anlaşmaların içeriğini boşaltmaya, önemini küçültmeye yönelik bir tutum alıyorlar. Türkiye Komünist Partisi Türk-Sovyet dostluğunu, bağlanan anlaşmaları, imzalanan belgeleri emperyalizmin, gerici faşist güçlerin, Maocuların saldırılarına karşı savunuyor. Onları işçi sınıfına, geniş emekçi yığınlara mal etmek için var gücüyle savaşıyor.

Hükümet, imzaladığı anlaşmaların gereklerini yerine getirmelidir. Bunun güvencesi emperyalizme bağımlılığı kırmak, gerici-faşist güçlerin saldırılarını ezmek, faşist tirmanışı önlemektir. İşçi sınıfı, halkımız bunu istiyor. Türkiye Komünist Partisi bu amaçla bütün ulusal demokratik güçleri cephe birliğine çağırıyor.

Yaşasın Türk-Sovyet dostluğu!

Yaşasın bu dostluğu savunan ulusal demokratik güçlerin birliği!

TKP Merkez Komitesi
27 Haziran 1978

Yiğit Sovyet halkı SBKP'nin Leninci Önderliğinde kısa sürede savaşın yaralarını sardı, yıkıntıların üzerine yeni binalar, fabrikalar kurdu.

